

Motion till riksdagen 2024/25:1929

av **Gudrun Nordborg m.fl. (V)**

Rättsväsendet

1 Innehållsförteckning

2 Förslag till riksdagsbeslut.....	3
3 Inledning.....	5
4 Polisen	7
4.1 Trygghetszoner i stället för säkerhetszoner	7
4.2 En nationell haverikommission mot skjutningar och sprängningar	9
4.3 Motverka diskriminering och bygg lokalt förtroende.....	9
4.4 Polisombudsman.....	12
4.5 Utvärdera och sprid bra metoder mot nyrekrytering in i kriminalitet	12
4.6 Sprid Sluta skjut till hela landet.....	13
4.7 Regelbundna amnestier för vapen och explosiva varor.....	14
4.8 Tydliggör polisens brottsförebyggande uppdrag	15
4.9 Utvärdera polisens brottsförebyggande arbetsmetoder	15
4.10 Polisens särskilda personsäkerhetsprogram.....	16
5 Åklagare och domstolar.....	17
5.1 Stärk de allmänna domstolarna.....	17
5.2 Översyn av nämndemannasystemet.....	18
5.3 Barns behov under rättsprocessen	19
5.4 Målsägandebiträde i hovrätten.....	20
5.5 Ökade möjligheter att delta i rättegång på distans.....	21
5.6 Medling.....	22
6 Kriminalvården.....	24
6.1 En översyn av organisationen.....	24
6.2 Minska överbeläggningen.....	25
6.3 En frivårdsreform.....	26

6.4 Villkorlig frigivning för att frigöra platser	28
6.5 Anpassa avdelningarna efter klienterna.....	29
6.6 Bättre inslussning i samhället	30
6.7 Halvvägshus.....	32
6.8 Fler och jämställda möjligheter till utbildning	32
6.9 Minska häktningstiderna, isolering och slentrianmässig restriktionsanvändning	33
6.10 Särskilda ombud till häktade	35
6.11 Häktning och arrestering av barn under 18 år	35
6.12 Tidsgränser för häktning av barn.....	36
6.13 Särskilda ungdomshem i stället för häkte.....	37
6.14 Placering av barn i polisarrest.....	38

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge lämplig myndighet i uppdrag att ta fram riktlinjer för att inrätta trygghetszoner i politiskt eftersatta områden och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen snarast bör tillsätta en nationell haverikommission i syfte att minska skjutningar, sprängningar, dödligt våld och gängkriminalitet och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Polismyndigheten i uppdrag att långsiktigt förstärka mångfaldsarbetet och fördjupa den mångkulturella kompetensen hos myndighetens anställda och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Polismyndigheten i uppdrag att vidta åtgärder för att särskilt stärka förtroendet hos människor i politiskt eftersatta områden i lokalt förankrat brottsförebyggande syfte och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till en utredning i syfte att diskrimineringslagen (2008:567) ska omfatta polisens verksamhet i sin helhet och polisiära ingripanden ska falla under Diskrimineringsombudsmannens tillsynsområde och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör inrätta en polisombudsman i syfte att stärka allmänhetens förtroende för polisen och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Brottsförebyggande rådet i uppdrag att kartlägga och utvärdera lokala projekt mot nyrekrytering in i kriminalitet i syfte att sprida goda exempel och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Polismyndigheten, Kriminalvården och Brottsförebyggande rådet i uppdrag att ta fram en nationell strategi för att sprida Sluta skjut till hela landet och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till regelbundet återkommande vapenamnestier i syfte att få människor att lämna in illegala vapen, ammunition och explosiva varor och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till att stärka skrivningarna om polisens trygghetsskapande och brottsförebyggande uppdrag i polislagen och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Polismyndigheten i uppdrag att utvärdera polisens brottsförebyggande och trygghetsskapande arbetsmetoder, t.ex. bilpatrullering och andra typer av patrullering, och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning om ett nytt särskilt personsäkerhetsprogram och tillkännager detta för regeringen.

13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över domarutbildningen och processordningen i allmänna domstolar och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över nämndemannasystemet och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör utreda hur barns specifika behov kopplat till förundersökning, rättsprocess, stöd- och skyddsåtgärder m.m. bättre kan tillgodoses och föreslå förbättringsåtgärder på området och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Domstolsverket i uppdrag att utveckla och sprida tekniken för att delta i rättegång på distans via videolänk till samtliga domstolar och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Brottsförebyggande rådet i uppdrag att utreda och samordna medlingsverksamheten vid brottmål på nationell nivå och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till en bred översyn av Kriminalvårdens organisation och verksamhet och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att bygga ut intensivövervakning med elektronisk kontroll för gruppen nyintagna med en strafftid på mellan sex månader och ett år och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till att personer som inte är dömda för sexual- eller våldsbrott, som har genomgått relevanta behandlingsprogram och som har upp till sex månader kvar på sin strafftid ska kunna börja avtjäna den villkorliga frigivningen i förtid och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Kriminalvården i uppdrag att inrätta avdelningar med färre klienter i syfte att anpassa avdelningarna efter klienternas behov och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över möjligheten för staten att via frivården ta över ansvaret för inslussning och återanpassning av personer som avtjänat straff för grova brott, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör se över möjligheten att ytterligare involvera civilsamhället vid inslussningen i samhället av personer som avtjänat straff på anstalt, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Kriminalvården, Arbetsförmedlingen och Sveriges Kommuner och Regioner i uppdrag att förstärka sitt samarbete via Krami i syfte att intagna efter frigivning ska kunna återgå till eller inträda i arbetslivet och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till att fler intagna får möjlighet till vistelse i halvvägshus, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till fler utbildningsmöjligheter för intagna i kriminalvården och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till att kvinnor som avtjänar sitt straff på anstalt ska ha samma möjligheter till utbildning som män har, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över hur häktningstider, isolering och användande av restriktioner kan minskas och tillkännager detta för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att ge alla häktade personer lagstadgad rätt till mänsklig kontakt en viss tid varje dag och tillkännager detta för regeringen.
30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör se över möjligheten att personer som sitter häktade ska få ett särskilt ombud som kan bistå med praktiska behov under häktningstiden, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
31. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag till lagstiftning som innebär att den längsta sammanhängande tiden för häktning av barn under 18 år ska vara 30 dagar och tillkännager detta för regeringen.
32. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att barn under 18 år som häktas ska placeras på särskilda ungdomshem, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
33. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag till lagändring som innebär att barn under 18 år aldrig ska placeras i polisarrester och tillkännager detta för regeringen.

3 Inledning

Trots de senaste årens stora resurstillskott till polisen och Kriminalvården, höjningar av flera straff och ökad användning av hemliga tvångsmedel har dessvärre gängrelaterade brott och skjutningar blivit ett återkommande inslag i flera delar av landet. Samtidigt är det kris i stora delar av kriminalvården med överfulla häkten och anstalter bl.a. därför att fängelsestraffen generellt blivit längre. Justitieombudsmannen (JO) har under lång tid återkommande kritiserat överbeläggningen på anstalter och häkten. I juni 2023 publicerades även ett upprop där landets domare beskriver situationen på landets domstolar som alarmerande till följd av ökningen av ärenden. Av Domstolsverkets budgetunderlag för 2025–2027 framgår att ärendena förväntas öka i tingsrätterna under åren 2024–2027. Ökningen av mål på tingsrätterna drivs av brottmål.

Vänsterpartiet är inte för generella straffskärpningar. Dock kan vi se att det finns områden där straffen kan behöva skärpas. Vi har t.ex. stått bakom förslag om höjda straff för vapenbrott, narkotikasmuggling och sexualbrott. Men förslag som innebär nykriminalisering eller straffskärpningar ska alltid vara väl underbyggda och ha analyserats utifrån nödvändighet, effektivitet och proportionalitet. Dessvärre anser vi att högerregeringens förslag ofta brister i dessa delar. Straffrättssystemet måste också hänga ihop. Det är inte en framgångsrik metod att höja straffen för olika brott i en rad

snapa lagstiftningsärenden. I flera fall har både den förra och den nuvarande regeringen presenterat förslag till straffskärpningar som antagits av riksdagens majoritet utan att tidigare höjningar av straffen ens hunnit utvärderas. Straffrättssystemet blir på så vis oöverskådligt och onödigt komplicerat och risken för oönskade effekter ökar. Detta har återkommande kritiserats av bl.a. Lagrådet. Även rättskedjan behöver hänga ihop så att satsningar på t.ex. polisen leder till att ett ökat antal ärenden kan utredas av åklagare och avgöras i domstolarna på ett effektivt sätt och inom rimlig tid.

Dessvärre låter högerpartierna i stället för forskning och beprövad erfarenhet ofta känslor, tyckande och ren populism ligga till grund för rättspolitiska åtgärder. Men för att verkligen minska den grova kriminaliteten och stärka människors trygghet i politiskt eftersatta områden krävs, i stället för politikens prat om längre och hårdare straff, visitationszoner och avlyssning utan brottsmisstanke, en gemensam politisk vilja för att minska klassklyftorna i samhället. Tyvärr bygger högerregeringens förslag för att bekämpa brottsligheten i Tidöavtalet på Sverigedemokraternas repressiva politik. Men de föreslagna åtgärderna om avskaffad villkorlig frigivning, längre straff, förvaringsstraff, sänkt straffmyndighetsålder och särskilda ungdomsfängelser kommer inte att leda till minskad kriminalitet. Åtgärderna riskerar tvärtom att bli kontraproduktiva.

Straffrättssystemets främsta syfte kan enligt vår mening inte vara att fungera som ett signalsystem för regeringens påstådda handlingskraft mot kriminalitet. Det är en förhållandevis liten grupp unga män som begår den största delen av de grovsta brotten.¹ Det är inte särskilt sannolikt att ”hårdare tag” med längre straff kommer att avhålla denna grupp män och andra unga män som befinner sig i riskzonen för liknande kriminalitet från att begå brott. Vårt resonemang bekräftas och styrks av forskning som visar att längre straff inte är effektiva i den meningen att de får människor att begå färre brott. En person som sitter i fängelse är visserligen delvis förhindrad från att begå nya brott. Men för att få effekt på brottsnivån i samhället krävs att människor sitter inspärrade under väldigt långa perioder.² Vi vänder oss bestämt emot en utveckling där människor sitter inlåsta på lång obestämd tid utan möjlighet till rehabilitering och återanpassning till samhället. Svensk kriminalvård har varit en förebild för andra länder som insett att rehabilitering är mer framgångsrikt än bestraffning.³ Vänsterpartiet kommer att fortsätta arbeta för att de rehabiliterande inslagen i kriminalvården ska utvecklas i stället för att, som med högerregeringens politik, avvecklas. Vi kommer inte under några omständigheter att acceptera förslag som gör att ”Bättre ut” blir ”Sämre ut”. Den förra regeringen tillsatte 2020 en parlamentarisk trygghetsberedning (dir. 2020:32). Uppdraget ändrades 2023 på så sätt att kommittén skulle kartlägga kompetenser som är involverade i arbetet med att förebygga återfall i brott och analysera hur den samlade kompetensen gemensamt kan bidra i det återfallsförebyggande arbetet. Utredningen presenterades den 28 augusti 2024.⁴ Vänsterpartiet står bakom utredningens förslag. I ett särskilt yttrande lyfter vi dock vår oro för hur det s.k. paradigmskiftet i rättspolitiken som beskrivs i Tidöavtalet kommer att påverka kriminalvården och möjligheterna att förebygga återfall i brott.

¹ Institutet för framtidsstudier, Våldsbejakande extremism och organiserad brottslighet i Sverige. Forskningsrapport 2018:4.

² Susanne Alm. Konsekvenser av fängelsestraff i Norden En forskningsöversikt. Rapport 2024:1, Kriminologiska institutionen, Stockholms Universitet.

³ Se t.ex. Fängelseexperimentet Little Scandinavia, SVT.

⁴ Vägar till ett tryggare samhälle. Åtgärder för att motverka återfall i brott, SOU 2024:54.

För att få ned den grova brottsligheten måste mycket mer fokus riktas mot att förhindra rekryteringen av barn och unga till gängkriminalitet. Det brottsförebyggande arbetet börjar med en väl utbyggd välfärd för alla, även i politiskt eftersatta områden. Om skolan, fritidsaktiviteter och samhället i övrigt fungerar väl så minskar möjligheterna att rekrytera barn och ungdomar in i kriminalitet. Skola och fritidsverksamheter behöver få bättre resurser, likaså socialtjänsten. Barn och ungdomar måste få möjligheter till kommunalt stödda fritidsaktiviteter, skolan måste få bättre resurser för att stödja elever som behöver det för att klara betygen och socialtjänsten behöver förstärkas med tillräckliga resurser och kunskap för att arbeta både förebyggande och med barnskydd. Även civilsamhällets organisationer måste involveras i detta breda samarbete.

Det handlar även om insatser på kort sikt, som att sprida Sluta skjut-projektet till hela landet och att satsa på åtgärder som skapar trygghet i områden som särskilt drabbats av grov kriminalitet. Vänsterpartiet har också sedan flera år tillbaka föreslagit en nationell haverikommission mot skjutningarna och en nationell avhopparverksamhet för kriminella. Insmugglingen av narkotika och illegala vapen måste stoppas redan vid landets gränser för att underminera gängens svarta ekonomi. Här nedan presenterar vi våra förslag för rättsväsendet. I motion 2024/25:1904 skriver vi mer om våra förslag för att bekämpa den organiserade brottsligheten. I motion 2024/25:1903 finns våra förslag för att bekämpa mäns våld mot kvinnor och barn. I motion 2023/24:436 har vi utvecklat våra förslag om kriminalvården.

I motion 2024/25:1940 (utg.omr. 4) finns våra budgetförslag för rättsväsendet 2025. Vi föreslår bl.a. en höjning av inkomsttaket för rättshjälp i syfte att fler människor ska få tillgång till stödet för att få en rättvis prövning i domstol. Inkomsttaket för att få rättshjälp har inte höjts sedan slutet av 1990-talet. Den som har ett s.k. ekonomiskt underlag över 260 000 kronor om året kan inte få rättshjälp. Ofta utgår inte heller rättsskydd via försäkringsbolag p.g.a. karensregler och då blir det svårt att betala ett ombud. Problemet är i synnerhet stort när det gäller förvaltningsmål och familjemål. Vi föreslår en ökning av anslaget med 35 miljoner kronor jämfört med regeringens förslag 2025.

Vi vill även införa ett femicidpaket där polis, åklagare och domare ska ingå i syfte att mäns våld mot kvinnor, sexköp och människohandel för sexuella ändamål ska hanteras med ökad våldskompetens, rättssäkerhet och seriositet i hela rättskedjan. Vår totala satsning uppgår till 30 miljoner kronor för 2025.

4 Polisen

4.1 Trygghetszoner i stället för säkerhetszoner

Sedan 25 april 2024 har Polismyndigheten möjlighet att införa en s.k. säkerhetszon i ett avgränsat område om det med hänsyn till en konflikt mellan grupper finns en påtaglig risk för brottslig verksamhet som innefattar skjutning eller sprängning i området. Ett beslut om säkerhetszon ger polisen särskilda befogenheter att söka efter vapen och andra farliga föremål. Syftet är att skjutningar och sprängningar vid konflikter inom den kriminella miljön ska kunna motverkas mer effektivt.

Vänsterpartiet yrkade avslag på regeringens proposition om säkerhetszoner (mot. 2023/24:2829). Våra främsta skäl, vilka delades av en rad remissinstanser, var att förslaget är rättsosäkert och oproportionerligt och saknar grund i forskningen.

Danmarks visitationszoner har lyfts fram av regeringen som ett positivt exempel. Dock finns det stora skillnader mellan både lagregleringen i Sverige och Danmark och det förslag som nu antagits, jämfört med Danmarks tillämpning av zonerna. Visitationszoner infördes i Danmark 2004 och regleringen utgör i dag den enda befogenhet som den danska polisen har att visitera i allmänt brottsförebyggande syfte. I övrigt är den danska polisens befogenheter att göra kroppsvisitation och husrannsakan utanför brottsutredning begränsade. Den svenska polisen hade redan innan förslaget om säkerhetszoner trädde i kraft sådana befogenheter.

Efter beslut om att införa en visitationszon har fattats etableras alltid en stab i Danmark. Den består av en stabschef, t.ex. någon från utredningssektionen, samt exempelvis personer från yttre tjänst, lokalpolisområdet, underrättelseenheten, kommunen, skattemyndigheten och kriminalvården. Tillsammans gör staben upp en plan över hur de ska arbeta med visitationszonen. Planen utarbetas med grund i den omfattande och uppdaterade information de har tillgång till genom underrättelseinformation och den kunskap om aktuella områden som lokalpolis har. Som regel allokeras flera radiobilar till visitationszonen. Vidare informeras den danska kriminalvården om att gängmedlemmar som har koppling till den aktuella konflikten inte bör få permission. Lokalpolis och ingripandepolis arbetar i stort som vanligt. Lokalpolis lägger dock ned mycket arbete på att informera om att en visitationszon har införts, varför den har införts och hur en visitation går till. Som exempel besöker de ibland skolor och trossamfund. De jobbar också aktivt med att informera lokalmedierna. I vissa fall placeras en mobil polisstation i området. Polis sätter då upp en paviljong dit medborgarna kan komma och ställa frågor. Dansk polis upplever att det är oerhört viktigt att det finns en förståelse i det aktuella området för varför en visitationszon har införts och vad den innebär.

Visitationszonernas påverkan på gängbrottsligheten i Danmark har inte utvärderats. Företrädare för dansk polis anser förvisso att visitationszonerna har bidragit till att förhindra upptrappning av gängkonflikter och spontana skjutningar. Framför allt menar de dock att zonerna ökar tryggheten för allmänheten. Vad i användningen av visitationszoner som medfört detta anser polisen dock är svårt att säga, men någon form av kombination av den ökade befogenheten att visitera, den ökade polisiära närvaron och det sociala arbetet i området. Helt centralt för att en visitationszon ska fungera är enligt den danska polisen att det tillskjuts tillräckliga polisiära och andra resurser (s. 53–59, Ds 2023:31).

Vänsterpartiet kan konstatera att några motsvarande resurser inte föreslagits av regeringen. För att på allvar stärka tryggheten i samhället och i politiskt eftersatta områden borde regeringen ta initiativ till trygghetszoner i stället för visitationszoner. I en trygghetszon kan förslagsvis skolor, socialtjänst, polis och andra myndigheter och civila organisationer få extra resurser under en längre period. Syftet skulle vara att stärka det brottsförebyggande arbetet genom bl.a. ökad närvaro och ett ökat socialt engagemang för att bygga lokalt förtroende tillsammans med och för människorna i området. Satsningen skulle t.ex. kunna ge de berörda instanserna möjlighet att anställa särskilda trygghetssamordnare som arbetar tillsammans i trygghetsteam för att stärka området. Satsningen skulle också kunna användas till att ordna aktiviteter för ungdomar. Tillsammans med andra budgetsatsningar t.ex. på skolan och socialtjänsten hävdar vi

med stöd i forskning och beprövad erfarenhet att detta skulle göra verklig skillnad. Vi satsar därför 500 miljoner kronor på trygghetszoner för 2025 (mot. 2024/25:1904, utg.omr. 4).

Regeringen bör ge lämplig myndighet, t.ex. Brottsförebyggande rådet, i uppdrag att ta fram riktlinjer för att inrätta trygghetszoner i politiskt eftersatta områden. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.2 En nationell haverikommission mot skjutningar och sprängningar

Skjutvapenvåldet skördar unga människors liv och slår sönder familjer. Otryggheten för alla invånare ökar i de områden där skjutningarna förekommer. Hämndspiraler bland olika kriminella gäng leder till fler skjutningar. Första gången Vänsterpartiet lade fram ett förslag om en nationell haverikommission till riksdagen var 2019. Sedan dess har vi återkommande upprepat vårt krav men dessvärre har riksdagens majoritet inte lyssnat på oss. I början av juni 2023 blev situationen akut efter bl.a. en massskjutning i Farsta. Dessvärre finns det flera fall de senaste åren där personer som bara råkat vara på fel plats vid fel tillfälle blivit offer för kriminella gängs skjutvapenvåld och sprängningar. I augusti 2020 inträffade en s.k. drive-by skjutning vid en McDonalds-restaurang i Norsborg. Två skott träffade en 12-årig flicka som senare avled av sina skador. Flera skjutningar har inträffat i bostadsområden, köpcentrum och andra centrala områden där många människor befunnit sig. I juni 2021 sköts en polis till döds på öppen gata i Biskopsgården under tjänsteutövning. I april 2024 sköts en man ihjäl i en gångtunnel i Skärholmen efter att ha konfronterat ett ungdomsgäng. Sprängningar har medfört att personer avlidit och fått sina bostäder förstörda. Det är helt oacceptabelt. Intensiva satsningar har gjorts av rättsvårdande myndigheter för att stoppa den gängkriminella utbredningen. Samtidigt har ett flertal straffskärpningar trätt i kraft. Trots straffskärpningar, mer hemliga tvångsmedel och omfattande och offensivt polisarbete ligger skjutningarna och sprängningarna fortsatt på en hög nivå. Detta visar att regeringen omgående måste ta ett helhetsgrepp om problematiken med utgångspunkt i forskning och beprövad erfarenhet. Målet ska vara att minska förekomsten av skjutningar, sprängningar, dödligt våld och gängkriminalitet samt att stärka tryggheten för de människor som bor i utsatta områden. Alla berörda aktörer och myndigheter, som polis, kriminalvård, Brottsförebyggande rådet, socialtjänst, skola, civilsamhällets organisationer, relevanta forskare m.fl., behöver samlas i syfte att ta fram en konkret handlingsplan med både akuta åtgärder och åtgärder på lång sikt för att minska våldet och gängkriminaliteten. Vidare bör kommunernas, regionernas respektive statens ansvar och skyldigheter tydliggöras i arbetet.

Regeringen bör snarast tillsätta en nationell haverikommission i syfte att minska skjutningar, sprängningar, dödligt våld och gängkriminalitet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.3 Motverka diskriminering och bygg lokalt förtroende

Polisens arbete i utsatta områden är av stor vikt för att vända en negativ utveckling och bromsa kriminaliteten. Det är dock svårt för polisen att verka för en positiv förändring om den inte har lokalbefolkningens förtroende. Det skapar en tystnadskultur och en

misstro där människor tvekar inför att dela med sig av upplysningar till polisen. Forskning visar att god samverkan mellan polis och lokalsamhälle kan bidra till att öka förtroendet för polisen, ha positiva effekter på upplevd trygghet och leda till minskad brottslighet. Redan i dag arbetar polisen med medborgarlöften som handlar om att polisen ska lyssna till vad de som bor och verkar i ett område upplever som viktigt för att de ska känna sig trygga och säkra. Syftet är att öka tryggheten, förebygga brott och stärka förtroendet för polisen genom att stärka medborgarnas och lokalsamhällets delaktighet i det brottsförebyggande och trygghetsskapande arbetet.

Tyvärr tyder flera händelser de senaste åren på att etnisk profilering/rasprofilering sker inom polisens verksamhet. Detta leder till att vissa personer i högre grad pekas ut av rättsväsendet. Det skadar förtroendet för rättsväsendet och för samhällets demokratiska uppbyggnad. Rapporten Slumpvis utvald av Civil Rights Defenders och Kriminologiska institutionen vid Stockholms universitet⁵ redogör för de likheter och skillnader i polisbemötande som förekommer mellan olika etniska minoriteter och grupper som rasifieras. Ur ett polisperspektiv är frågan om etnisk profilering/rasprofilering känslig och kritik mot kåren avfärdas ofta. Tre argument framträder när erfarenheter av etnisk profilering/rasprofilering begripliggörs utifrån polisens logik. För det första uttrycker informanterna att det finns ruttna äpplen inom kåren, liksom i övriga samhället. Etnisk profilering/rasprofilering reduceras till enskilda händelser, till en anomali. För det andra förstås vissa sysslor, t.ex. utlänningskontroller, som ofrånkomligt rasifierande. Det tredje argumentet är kopplat till plats och att vissa bostadsområden är mer brottsutsatta än andra. Det förklarar enligt poliserna själva varför etniska minoriteter och grupper som rasifieras oftare stoppas av polisen.

Etnisk profilering/rasprofilering är förbjuden. Att polisen gör fler kontroller i utsatta områden kan inte förklara hela problematiken. Polisens arbetsmetoder får inte baseras på fördomar. Detta leder till en misstro mot polisen i de områden som allra mest behöver polisens insatser och ett högt förtroende för rättsväsendet och samhället. För att polisen ska ha någon möjlighet att bygga tillit och förtroende hos de boende i ett utsatt område måste det finnas garantier för att etnisk profilering/rasprofilering inte förekommer i polisens arbete. Varje gång polisen agerar rasistiskt raseras det förtroende för och den tillit till rättsväsendet som finns hos lokalbefolkningen. När frekventa poliskontroller upplevs som ogrundade påverkar det tilliten till det brottsförebyggande arbetet som bedrivs i området negativt. Detta framkommer tydligt i t.ex. Folkets Husbys trygghetsundersökning 2022.⁶ Det är ett allvarligt problem som gör att polisen får det ännu svårare att bygga upp tilliten igen och göra sitt jobb. Dessvärre innehåller regeringens och Sverigedemokraternas Tidöavtal förslag som i grunden bygger på att peka ut människor med utländsk bakgrund, varav flera redan genomförts som t.ex. ökad inre utlänningskontroll och visitationszoner. Risker är att detta undergräver människors förtroende för polisen ytterligare.

Vänsterpartiet konstaterar att frågan om etnisk profilering/rasprofilering i polisens arbete nämns i Polismyndighetens rapport om hatbrott och andra brott som hotar

⁵ Slumpvis utvald – Ras-/etnisk profilering i Sverige. Civil Rights Defenders i samarbete med Kriminologiska institutionen, Stockholms universitet. December 2017.

⁶ Leandro Schclarek Mulinari. Folkets Husbys trygghetsundersökning 2022 – Communityperspektiv på kriminalitet och utsatthet. Folkets Husby 2022.

demokratin. Rapporten är en delredovisning av den tidigare regeringens uppdrag till myndigheten.⁷

Brottsförebyggande rådet (Brå) har studerat polisens arbete med profilering och likabehandling med fokus på diskriminerande etnisk profilering. Syftet är både att få ett underlag inför det fortsatta utvecklingsarbetet inom myndigheten och att på en fakta-baserad grund kunna öka transparensen kring hur Polismyndigheten arbetar. Resultatet visar att det bland både chefer och poliser i yttre tjänst finns olika uppfattningar om huruvida etnisk tillhörighet har betydelse eller inte när polisen bygger sina misstankar mot någon i arbetet med profilering. Det är också tydligt att flera som Brå pratat med i studien saknar kunskap om hur medvetna eller omedvetna stereotypa föreställningar om människor kan påverka polisens bedömningar. Av rapporten framgår också att det finns systematiska skillnader utifrån etnicitet i polisens misstankar om narkotikabrott. Träffsäkerhet när det gäller misstankar om innehav av narkotika är lägst för personer med bakgrund i Afrika och Sydostasien, och högst när den misstänkta har nordisk bakgrund. Enligt Brå finns det vissa omständigheter som förklarar skillnaderna, men det går inte att utesluta att resultatet också kan bero på diskriminerande etnisk profilering. Därför bör Polismyndigheten analysera frågan vidare.⁸

Vänsterpartiet anser att det är positivt att frågan om etnisk profilering/rasprofilering lyfts upp av polisen. Samtidigt befarar vi att det blir mycket svårt för myndigheten att göra positiva förändringar som leder till verklig förändring i det rådande politiska läget. I stället för att lägga fram fler repressiva förslag som medför en ökad risk för diskriminering bör regeringen förstärka polisens arbete mot rasism och etnisk profilering/rasprofilering.

Regeringen bör därför ge Polismyndigheten i uppdrag att långsiktigt förstärka mångfaldsarbetet och fördjupa den mångkulturella kompetensen hos myndighetens anställda. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Dessutom måste arbetet med tillitsskapande och brottsförebyggande åtgärder i politiskt övergivna områden skärpas och prioriteras högre. Även polisens egen rapport⁹ om arbete med folksamlingar samt myndighetens hantering av ordningsstörningarna under påsken 2022 betonar vikten av att erfarna, kompetenta och framför allt tillräckligt många poliser, med en uthållighet över tid, ges förutsättningar att arbeta långsiktigt med brottsförebyggande arbete nära medborgare och företrädare för lokalsamhället, kommuner och organisationer. Att polisen arbetar kommunikativt, relationsskapande och gränssättande utifrån lokala problembilder ökar, enligt rapporten, sannolikheten för att det som hände under påsken 2022 inte händer igen.

Regeringen bör även ge Polismyndigheten i uppdrag att särskilt stärka förtroendet hos människor i politiskt eftersatta områden i lokalt förankrat brottsförebyggande syfte. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet anser att personer som drabbats av diskriminering från polisen bör kunna få upprättelse, vilket inte är möjligt i dag. För detta krävs att diskrimineringslagen ändras så att även polisens åtgärder omfattas av lagen. På så vis kan

⁷ Polismyndigheten. Nationella operativa avdelningen. Rapport: Hatbrott och andra brott som hotar demokratin, s. 29. Delredovisning 1. Mars 2022.

⁸ Brottsförebyggande rådet. Polisens arbete med profilering och likabehandling. Med fokus på diskriminerande etnisk profilering. Rapport 2023:12.

⁹ Polismyndigheten. Förbättrad förmåga att förebygga och hantera våldsamma upplopp – Utvärdering av Polismyndighetens arbete med folksamlingar samt myndighetens hantering av ordningsstörningarna under påsken 2022.

problematiken synliggöras och åtgärdas. De som utsätts för etnisk profilering behöver känna att samhället står på deras sida och att polisen kan agera felaktigt och erkänna det.

Regeringen bör därför vidta åtgärder för att diskrimineringslagen (2008:567) ska omfatta polisens verksamhet i sin helhet och polisiära ingripanden ska falla under Diskrimineringsombudsmannens tillsynsområde. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.4 Polisombudsman

Justitiekanslern (JK) har till uppgift att granska att de som utövar offentlig verksamhet, bl.a. Polismyndigheten, efterlever lagar och andra författningar och att de även i övrigt fullgör sina åligganden. JK är i princip fri att avgöra vad som ska tas upp till prövning och vad tillsynen ska inriktas på. Myndigheten koncentrerar sig i huvudsak på frågor om rättssäkerhet, yttrandefrihet, offentlighet och s.k. systemfel hos myndigheterna. De flesta anmälningar till JK leder inte till någon åtgärd. Även Justitieombudsmannen (JO) har tillsynsansvar över att statliga myndigheter, bl.a. Polismyndigheten, följer lagar och regler. JO tar årligen emot över 9 000 anmälningar varav drygt två tredjedelar skrivs av utan utredning. Cirka 5 procent av anmälningarna till JO leder till kritik. Vänsterpartiet anser att det finns behov av en särskild instans som hanterar olika former av klagomål från allmänheten på polisen. Vi föreslår att det inrättas en ombudsmannafunktion, en allmänhetens polisombudsman, till vilken medborgarna kan påtala eventuella brister och lämna synpunkter samt ställa frågor om polisens arbete. Polisombudsmannen bör göra systematiska uppföljningar av sitt arbete. Syftet är att stärka allmänhetens förtroende för polisen.

Regeringen bör inrätta en polisombudsman i syfte att stärka allmänhetens förtroende för polisen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.5 Utvärdera och sprid bra metoder mot nyrekrytering in i kriminalitet

Projektet Rätt Kurva är ett samarbete mellan socialtjänsten, polisen och andra aktörer som fokuserar på framför allt barn i yngre ålder för att förhindra att de rekryteras in i organiserad brottslighet. Konceptet består i att socialtjänsten väljer ut barn i åldern 8–15 år som har kommit till deras kännedom och de uppsöker familjen tillsammans med polisen för att utreda möjliga insatser för både barnet och dess familj. Rätt Kurva bygger på en tysk framgångsrik brottsförebyggande modell, Kurve Kriegen, som finns på flera håll i Tyskland sedan tio år tillbaka. Den riktar in sig på barn mellan åtta och 15 år och bygger på samverkan mellan polis och socialtjänst. Fyra av tio barn som genomgått Kurve Kriegen i Tyskland slutar helt med kriminalitet. Övriga sex halverar sin brottslighet. Metoden pilottestades under tre år i Linköping, Södertälje och nordöstra Göteborg.

Samverkan i sociala insatsgrupper (SIG) vänder sig till unga, 13 till 20 år, med hög risk att begå brott. Här samarbetar socialtjänst, polis och skola. Andra aktörer kan vara fritidsgårdar, idrotts- eller kulturföreningar och Kriminalvården.

I samverkansformen SSPF-konceptet samverkar skola, socialtjänst, polis och fritidssektor för att upptäcka unga, under 18 år, som löper risk att begå brott. Arbetssättet kan

användas för att sätta in åtgärder i ett område, för en särskild grupp ungdomar eller för ett enskilt barn/ungdom. Åtgärder matchas till den ungas behov och situation.

Backa Barnet är en samarbetsmodell som bl.a. tillämpas av Ystads kommun, polisen och Region Skåne med fokus på förbyggande och tidiga insatser för att motverka en negativ utveckling hos barn och unga.

Dessa exempel på metoder för att uppmärksamma barn och unga i för bl.a. kriminalitet och liknande lokala projekt bör kartläggas och utvärderas i syfte att sprida goda erfarenheter nationellt.

Regeringen bör ge Brottsförebyggande rådet i uppdrag att kartlägga och utvärdera lokala projekt mot nyrekrytering in i kriminalitet i syfte att sprida goda exempel. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.6 Sprid Sluta skjut till hela landet

Sluta skjut är ett samarbete som utvecklats mellan polisen, Kriminalvården, Malmö stad och engagerade medborgare för att förebygga skjutningar och göra det lättare att få rätt stöd för den som vill bort från ett våldsamt liv. Malmö var pilotkommun för strategin 2018–2020 under namnet Sluta skjut. Sedan dess har Malmö valt att arbeta med strategin i ordinarie linjeverksamhet. Strategin bygger på en beprövad amerikansk modell – gruppvåldsintervention (GVI) – som visat goda resultat i våldsutsatta städer i USA. Strategin togs fram i USA i början av 1990-talet av David Kennedy och National Network For Safe Communities vid John Jay College. GVI har upprepade gånger visat att våldet kan minska dramatiskt när medborgare, polis, kriminalvård och socialarbetare går ihop för att arbeta direkt med den lilla men aktiva del av personer som ägnar sig åt våld och kriminalitet i grupper. Kortfattat handlar det om att bryta den gruppdynamik som fostrar ett våldsamt beteende och ersätta den med en gruppdynamik som ser och förstår de många negativa konsekvenser som följer av en våldsakt och fördelarna med att upphöra med våldet. Strategin handlar om ett välkoordinerat samarbete, ett bättre nyttjande av existerande resurser och sättet att kommunicera ut arbetet till grupper och deltagare. Även om lösningen låter enkel så kan det vara svårt att vara den som lägger ifrån sig vapnet först, även om personen kanske vill. GVI:s strategier är utformade för att underlätta för de som är inblandade i skjutningar att upphöra med dem.

En central del av GVI är en s.k. call-in. En call-in är ett möte mellan gruppmedlemmar och de aktörer som gemensamt jobbar med strategin, dvs. polis, socialtjänst, kriminalvård och representanter från samhället som grupperna respekterar och lyssnar på. Syftet med en call-in är att informera medlemmarna om de konsekvenser som drabbar hela gruppen om en person skjuter någon annan, att etablera ett tydligt budskap från alla delar av samhället att våld inte är accepterat samt att erbjuda en väg ut från ett liv i våld med hedern i behåll och där stöd finns för den som vill hitta en väg in i samhället igen. De som kallas till en call-in är personer som redan är i kontakt med kriminalvården, som en del av deras villkorliga frigivning eller skyddstillsyn. Deltagarna ska sedan sprida budskapet vidare.

Brottsförebyggande rådet (Brå) ansvarar för process- och effektutvärdering av projektet i samarbete med Malmö universitet. Utvärderingen av pilotprojektet visar att antalet skjutningar i Malmö legat på en lägre nivå sedan 2018 då strategin implementerades, även om en viss ökning syntes under 2022. Dessutom är det en lägre andel av alla skjutningar som har lett till att människor har skadats eller dödats, framför allt

under de senaste tre åren. Antalet sprängningar har också minskat under perioden. Utvärderingen visar också att Malmö har haft en mer positiv trend när det gäller skjutningar än Stockholm och närliggande områden i polisregion Syd. Det går dock inte att med säkerhet slå fast att minskningen i antalet skjutningar enbart beror på Sluta skjut, eftersom andra faktorer kan ha påverkat utfallet.¹⁰

Den förra regeringen avsatte 6 miljoner kronor till Brå i vårändringsbudgeten för 2021 i syfte att sprida arbetsmetoden. Den förra regeringen gav även Brå, Polismyndigheten och Kriminalvården i uppdrag att sprida Sluta skjut till fler orter i Sverige. Uppdraget slutredovisades i mars 2024.¹¹ Sluta skjut har enligt rapporten spridits till Örebro, Göteborg, Järfälla/Upplands bro, Huddinge och Uppsala. Ett nationellt stödteam bestående av medarbetare från samverkansmyndigheterna har skapats i syfte att stödja etableringarna genom det löpande arbetet med GVI. Detta är mycket lovvärt och arbetet bör utgöra grunden för att sprida Sluta skjut till hela landet. För att detta ska fungera krävs dock, enligt vår mening, en nationell strategi.

Regeringen bör ge Polismyndigheten, Kriminalvården och Brottsförebyggande rådet i uppdrag att ta fram en nationell strategi för att sprida Sluta skjut till hela landet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.7 Regelbundna amnestier för vapen och explosiva varor

Genom återkommande amnestier för illegala vapen, ammunition och explosiva varor är det möjligt att minska antalet vapen och tillgången till sprängmedel i samhället. Vapenamnesti innebär att vem som helst kan lämna in skjutvapen, ammunition och explosiva varor anonymt till polisen och slippa rättsliga påföljder. Syftet är att reducera antalet illegala vapen i samhället och på så sätt minska antalet vapenbrott. Eftersom sprängämnen inte omfattas av vapenlagen krävs särskilda amnestier för explosiva varor. Vänsterpartiet har återkommande föreslagit att vapenamnestier ska bli ett regelbundet inslag i det brottsbekämpande arbetet (se t.ex. mot. 2019/20:2147). Dessvärre har vi inte fått gehör för vårt förslag i riksdagen.

Under den senaste vapenamnestin våren 2018 fick polisen in 12 000 vapen. De flesta lämnades in i storstadsregionerna och enstaka vapen kunde kopplas till den kriminella miljön. Den första amnestin för explosiva varor hölls under hösten 2018. Även om de sprängmedel som lämnades in inte i önskad omfattning kom från kriminella gäng vid detta tillfälle så bör åtgärden upprepas. I samband med att återkommande vapenamnestier införs bör även anhängiga få stöd från myndigheterna att våga anmäla närstående som har olagliga vapen.

Regeringen bör ta initiativ till regelbundet återkommande vapenamnestier i syfte att få människor att lämna in illegala vapen, ammunition och explosiva varor. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

¹⁰Anna-Karin Ivert och Caroline Mellgren. Uppföljning av Sluta skjut: En strategi för att minska det grova våldet i Malmö, Malmö Universitet 2023.

¹¹Sprida strategin gruppvaldsintervention (GVI) i Sverige. Slutredovisning av regeringsuppdraget Ju2021/03330.

4.8 Tydliggör polisens brottsförebyggande uppdrag

Polisverksamheten syftar till att som ett led i samhällets verksamhet för att främja rättvisa och trygghet upprätthålla allmän ordning och säkerhet samt att i övrigt tillförsäkra allmänheten skydd och annan hjälp (1 § polislagen [1984:387]). I polislagens 2 § där polisens uppgifter räknas upp nämns dock inte upprätthållande av trygghet. Däremot nämns det att polisen ska övervaka ordning och säkerhet samt ingripa om ordning och säkerhet hotas.¹² Enligt en rapport av Sarnecki är polisens brottsförebyggande arbete eftersatt när det gäller både metoder och resurser, trots att det är ett centralt område i polisens verksamhet. Bristerna gäller användning av beprövade metoder, dokumentation och inte minst utvärdering.¹³ Sarnecki gör bedömningen att polisens trygghets- och kontaktskapande arbete behöver ett kraftigt resurstillskott. Det behövs även en diskussion gällande balansen mellan resurstilldelningen till uttryckning/utredning respektive brottsprevention/trygghetsskapande verksamhet. Vidare behövs mer forskning och systematisk metodutveckling samt utbildning när det gäller det trygghetsskapande uppdraget. Samordningen mellan den del av verksamheten som främst arbetar med uttryckning/utredning och den som arbetar med prevention/trygghet kan förbättras. Detta gäller i synnerhet i socialt utsatta områden och i situationer av social oro.¹⁴ Polismyndigheten presenterade 2022 en strategi för det brottsförebyggande arbetet. Av denna framgår bl.a. att kunskap och beprövad erfarenhet ska spridas inom Polismyndigheten för att tillsammans med ökade resurser förstärka det brottsförebyggande arbetet. Detta är lovvärt men Vänsterpartiet anser att polisen bör få bättre verktyg för att arbeta mer säkerhets- och trygghetsskapande. En början är att stärka och tydliggöra polisens uppdrag i lagstiftningen.

Regeringen bör ta initiativ till att stärka skrivningarna om polisens trygghetsskapande och brottsförebyggande uppdrag i polislagen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.9 Utvärdera polisens brottsförebyggande arbetsmetoder

Det finns ett starkt tryck från politiker, från media och även från allmänheten på polisen att vara mera synlig. Patrullering i bil verkar vara den metod som polisen i dag använder i syfte att skapa trygghet och förebygga brott. Samtidigt finns det forskningsrön som ifrågasätter effektiviteten i denna metod, när det gäller både brottsprevention och trygghetsskapande. Sarnecki hänvisar bl.a. till både internationell och svensk forskning som visar att patrullering i bil inte ger vare sig minskad brottslighet eller ökad trygghet. Däremot finns det forskningsstöd för att fotpatrullering, i motsats till patrullering med bil, ökar medborgarnas trygghet. Dock visar studier att det även krävs att polisen lyckas skapa ett engagemang hos lokalbefolkningen. Fotpatrullering är en ovanlig arbetsmetod för polisen. En rapport från Holgersson och Knutsson (2012) visar att de undersökta poliserna inte ägnade mer än 1,2 procent av sin tid åt fotpatrullering.

Trots att denna kunskap finns tillämpar svensk polis i stor utsträckning slumpmässig patrullering med bil. Dessutom vill polisen ofta utöka denna patrullering i syfte att öka

¹² Stöta på patrull – en ESO-rapport om polisens problemorienterade arbete. Rapport till Expertgruppen för studier i offentlig ekonomi 2019:6, s. 77.

¹³ A.a., s. 76.

¹⁴ A.a., s. 87.

tryggheten så fort resurserna tillåter.¹⁵ Sarnecki menar att det är hög tid att genomföra en svensk utvärdering av effekterna av bilpatrullering på medborgarnas känsla av trygghet och deras faktiska utsatthet för brott. Vänsterpartiet delar den uppfattningen. Polisens arbetsmetoder bör baseras på forskning och utvärderingar som visar att en metod faktiskt fungerar för att förebygga brott och skapa större trygghet hos befolkningen. Andra patrulleringsmetoder, t.ex. patrullering med cykel, bör kunna användas i större utsträckning än i dag. Vi anser att fotpatrullering behöver ske i större omfattning jämfört med i dag. Poliser som är synliga på gator och torg skapar trygghet och kan lättare knyta kontakt med och bygga upp ett förtroende bland medborgarna.

Regeringen bör ge Polismyndigheten i uppdrag att utvärdera polisens brottsförebyggande och trygghetsskapande arbetsmetoder, t.ex. bilpatrullering och andra typer av patrullering. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4.10 Polisens särskilda personsäkerhetsprogram

Ett väl fungerande vittnesskyddsprogram är avgörande för att få människor att vittna i syfte att beivra grov brottslighet, men även annan brottslighet. Personer som har betydelse för utfallet i en rättslig process kan få skydd genom polisens särskilda personsäkerhetsprogram som är en del av brottsoffer- och personsäkerhetsverksamheten (Bops).

Även personer som arbetar inom exempelvis domstolsväsendet eller inom polisen och måste kunna utöva sitt yrke utan att påverkas av hot eller våld kan ingå i programmet. Bestämmelser om polisens särskilda personsäkerhetsarbete finns i 2 a § polislagen (1984:387) och i förordningen (2006:519) om särskilt personsäkerhetsarbete m.m. Polismyndighetens föreskrift och allmänna råd om särskilt personsäkerhetsarbete reglerar närmare den verksamhet som bedrivs enligt förordningen. Nationella operativa avdelningen (Noa) har det övergripande strategiska ansvaret för verksamheten. Noa kan efter särskilt beslut delegera utförandet av delar av verksamheten till en polisregion. Noa ansvarar även för Nationella brottsoffer- och personsäkerhetsrådet som bereder frågor om verksamhet, uppföljning, utvärdering, metodutveckling och utbildning. Rådet är också ett forum för informationsutbyte och bidrar till att nya arbetssätt och metoder införs på ett enhetligt sätt.

Särskilt personsäkerhetsarbete får bedrivas beträffande vittnen och andra hotade personer i syfte att skydda i första hand personer som lämnar uppgifter i samband med utredningar om allvarlig brottslighet. I förarbetena nämns att särskilt personsäkerhetsarbete ska bedrivas i förhållande till en begränsad krets särskilt hotade personer som har rätt att stadigvarande vistas i landet, i första hand bevispersoner, dvs. misstänkta, tilltalade, målsägande och vittnen, som medverkar i en rättegång eller förundersökning rörande grov eller organiserad brottslighet. Även andra grupper, såsom anställda inom rättsväsendet och s.k. informatörer samt närstående till personer i dessa grupper, kan komma att omfattas av arbetet. Om det finns särskilda skäl avses särskilt personsäkerhetsarbete även kunna bedrivas beträffande andra kategorier. Som exempel nämns bl.a. personer som är utsatta för särskilt allvarliga hot utan anknytning till grov eller organiserad brottslighet, som hot om hedersrelaterade brott. I enstaka fall skulle, enligt

¹⁵ Stöta på patrull – en ESO-rapport om polisens problemorienterade arbete. Rapport till Expertgruppen för studier i offentlig ekonomi 2019:6, s. 78–79.

regeringen, situationen kunna vara sådan att också en person som utsätts för annat än hedersrelaterat hot om våld från någon närstående skulle kunna omfattas av särskilt personsäkerhetsarbete. Enligt regeringen kan detta bli aktuellt i undantagsfall eftersom det normalt är lämpligare att utforma skyddsarbetet på annat sätt när hotet framställs från någon närstående (bet. 2005/06:JuU36, prop. 2005/06:138). Vänsterpartiet anser att möjligheten för personer utsatta för brott i nära relationer att få skydd ska utökas.

Genom personsäkerhetsprogrammet kan s.k. bevispersoner få hjälp med bl.a. sekretesskyddade personuppgifter, fingerade personuppgifter, personskydd, flytt hjälp inom Sverige och utomlands samt ekonomiska medel i syfte att ersätta förlorad inkomst och egendom. Bevispersonen måste i sin tur följa en rad regler som myndigheten ställt upp, exempelvis gäller omfattande begränsningar av bevispersonens kontakt med anhöriga, rätt att vända sig till media etc., men det kan också gälla sådant som vilka jobb personen får söka och var personen får bo. Dessvärre finns det en rad problem och brister i dagens vittnesskydd. Exempelvis är myndighetens beslut inte skriftligt och går inte att överklaga för den enskilde bevispersonen. I en situation där en person som fått lämna hela sitt gamla liv bakom sig för att ingå i programmet kan det leda till att hen blir helt utlämnad till myndigheten, helt utan insyn, rättssäkerhet eller möjlighet till prövning av beslut under tiden i programmet. Det vore lämpligt om målsägandebiträde eller annan stödperson med lämplig kompetens har mandat att hjälpa bevispersonen i kontakten med myndigheten. Dessvärre har utredningen SOU 2021:35 som bl.a. sett över skyddet av förhörspersoner dragit slutsatsen att det inte finns något behov av att ändra eller komplettera reglerna om det särskilda personsäkerhetsarbetet. Detta är beklagligt eftersom vittnesskyddet behöver moderniseras och uppdateras. Vidare behöver villkoren för de personer som ska ingå i det särskilda personsäkerhetsprogrammet bli tydligare.

Riksrevisionen har granskat om staten arbetar effektivt för att skydda hotade personer.¹⁶ Granskningen har fokuserat på Polismyndighetens brottsoffer- och personsäkerhetsverksamhet men även på kontaktförbud och skyddade personuppgifter.¹⁷ Riksrevisionens övergripande slutsats är att staten inte arbetar tillräckligt effektivt för att skydda hotade personer, dels för att staten inte kan säkerställa att de personer som behöver skydd beviljas det, dels för att skyddet inte alltid är verkningsfullt.

Regeringen bör tillsätta en utredning om ett nytt särskilt personsäkerhetsprogram. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5 Åklagare och domstolar

5.1 Stärk de allmänna domstolarna

De senaste årens kraftiga tillströmning av stora brottmål med flera personer som är frihetsberövade har medfört att situationen vid de allmänna domstolarna är mycket ansträngd på många håll i landet. Användningen av tvångsmedel (t.ex. häktning, hemlig avlyssning och hemlig dataavläsning) har vidare ökat markant utan att domstolarna har

¹⁶ Riksrevisionen. Statens skydd av hotade personer – brister i omfattning och effektivitet. RiR 2024:1.

¹⁷ Våra förslag när det gäller mäns våld mot kvinnor och barn, kontaktförbud och skyddade personuppgifter finns att läsa i motion 2024/25:1940.

fått ökade resurser, fastän det i princip alltid krävs ett domstolsbeslut. Handläggningstiderna är så långa att kravet på en rättegång inom rimlig tid inte uppfylls. De komplexa och tidskrävande målen tränger undan enklare mål som läggs på hög. Vidare är bristen på domare mer eller mindre akut. Situationen har sammantaget lett till en försämrad arbetsmiljö, vilket i sin tur försvårar nyrekryteringen.¹⁸

För Vänsterpartiet är det av största vikt för vårt demokratiska statsskick att domstolsväsendet fungerar väl. Det är inte rimligt att tillföra resurser till polis och åklagare utan att motsvarande satsningar görs på domstolarna. De långa handläggningstiderna i domstolarna skadar allmänhetens förtroende för rättsväsendet och rättsstaten. Att enbart tillföra mer resurser är dock inte hela lösningen på problematiken. Domarutbildningen behöver bl.a. ses över i syfte att möjliggöra ökad rekrytering. Vidare behöver processrätten moderniseras. Tyngdpunkten i rättsskipningen bör ligga i tingsrätten som första instans. En möjlighet att avlasta de domare som i dag ensamma hanterar stora, komplicerade mål är att tillse att två domare deltar vid tingsrättens huvudförhandling. En sådan möjlighet finns enligt rättegångsbalken men i praktiken tillämpas den mycket sällan p.g.a. bristen på domare.

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över domarutbildningen och processordningen i allmänna domstolar. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.2 Översyn av nämndemannasystemet

Nämndemän är viktiga för rättstryggheten. Tillsammans med juristdomare sätter de sig in i mål av olika slag och gör sedan självständigt sin bedömning. Tillsammans med juristdomaren och övriga nämndemän avgör de hur rätten ska besluta. Nämndemän dömer i olika typer av mål och ärenden. Processen och arbetet ser olika ut beroende på om det handlar om mål i allmän domstol (tingsrätter och hovrätter) eller om mål i allmän förvaltningsdomstol (förvaltningsrätter och kammarrätter).

De politiska partier som är representerade i kommunfullmäktige nominerar nämndemän till tingsrätter. Partier som är representerade i regionfullmäktige nominerar nämndemän till hovrätter, förvaltningsrätter och kammarrätter. Val av nämndemän sker sedan i kommun- respektive regionfullmäktige. Vid val av nämndemän ska det eftersträvas att nämndemannakåren får en allsidig sammansättning med hänsyn till ålder, kön, etnisk bakgrund och yrke. Ur ett demokratiperspektiv är det viktigt att nämndemannakåren speglar befolkningen. Vidare finns det vissa krav på behörighet och lämplighet, t.ex. får en nämndeman inte ha vissa yrken inom rättsväsendet eller vara försatt i konkurs eller tidigare dömd för brott. Om det finns flera alternativa sätt att uppnå en allsidig sammansättning, bör de personer väljas som inte tidigare tjänstgjort som nämndemän eller som tjänstgjort kortast tid. Det finns inget krav på att en person måste vara medlem i ett politiskt parti för att bli vald till nämndeman. En nämndeman som visar sig olämplig på något sätt ska skiljas från sitt uppdrag.

Olika åtgärder har tidigare vidtagits gällande nämndemannasystemet. Domstolsverket fick t.ex. under våren 2010 i uppdrag av regeringen att genomföra särskilda informationsinsatser för att få till stånd en bredare rekrytering av nämndemän, med särskild vikt vid föryngring. Informationsinsatserna ledde dock inte till någon påtaglig

¹⁸ Charlotte Brokelind. ”Orimligt tryck på de allmänna domstolarna”. SvD 2024-07-07.

föryngring av kåren. Den statliga utredningen SOU 2013:49 hade i uppdrag att se över nämndemannasystemet och överväga åtgärder för att skapa ett modernt nämndemanna-system, bl.a. genom att reformera rekryteringen. Utredningen föreslog att uppgiften att nominera nämndemannakandidater inte längre ska vara förbehållen de politiska partierna. I stället ska det råda fri ansöknings- och nomineringsrätt. Utredningen föreslog även att minst hälften av nämndemännen ska väljas från den grupp av kandidater som inte har nominerats av ett politiskt parti som är företrätt i fullmäktige (s.k. fri kvot). Utredningen har i den delen inte lett till konkreta lagförslag. I proposition 2013/14:169 lämnades dock förslag för att bättre säkerställa nämndemännens lämplighet och kompetens för uppdraget och tydliggöra att nämndemannauppdraget inte är ett politiskt uppdrag. Vänsterpartiet föreslog i det sammanhanget att regeringen skulle återkomma med ett förslag på en försöksverksamhet där 20 procent av nämndemännen ska väljas in från en fri kvot (mot. 2013/14:Ju16).

Vänsterpartiet värnar nämndemannasystemet. Vi anser att det i grunden är bra att nämndemännen representerar Sveriges befolkning och bidrar till insyn i domstolarnas arbete. Det är viktigt med en blandning av juridisk kompetens och representanter för en bredare allmänhet i den dömande verksamheten för att skydda de rättsstatliga principerna.

Nämndemän ska inte bedriva politik i domstolarna utan precis som juristdomarna vara objektiva och följa gällande lagstiftning. Vänsterpartiet vill fortsatt ha kvar ett system med nämndemän men anser att det behöver ses över. Utbildningen och introduktionen till uppdraget bör förbättras. Rekryteringen bör breddas så att nämndemän i högre grad än i dag utses även utanför de politiska partierna. En nämndeman bör fortsatt utses för en mandatperiod och inte för ett enskilt mål.

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över nämndemannasystemet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.3 Barns behov under rättsprocessen

Barnkonventionen fick status som svensk lag den 1 januari 2020. Vänsterpartiet hade i flera år lagt motioner om det i riksdagen och välkomnade därför regeringens förslag. Beslutet innebär inga nya rättigheter för barn, men barns rättigheter får högre status och gäller på samma sätt som övriga lagar i Sverige. Barnkonventionen kan nu på ett tydligare sätt åberopas i svenska domstolar, vilket tidigare inte varit möjligt. Det ställs även högre krav på myndigheter och domstolar att tillämpa barnkonventionen i praktiken – att göra barn delaktiga i beslut som berör dem och att sätta ett större fokus på att utreda och i varje enskilt fall, bedöma vad som är det bästa för barnet. Allt från utredningar till processen i domstol och överklaganden ska ha barnets bästa i centrum.

Rättsväsendet och utredande myndigheter har ofta en central roll för barn i utsatta situationer. Barn kan komma i kontakt med rättsväsendet av många olika anledningar. Det kan t.ex. handla om barn i vårdnadstvister, barn som utsatts för eller bevittnat våld, barn som befinner sig i migrationsprocesser, barn som tvångsomhändertas eller barn som begått brott. Oavsett orsak har alla barn rättigheter som ska uppfyllas enligt barnkonventionen.

Dessvärre finns det fortfarande brister när det gäller såväl lagstiftningen som bemötandet av barn inom rättsväsendet. Barnombudsmannen (BO) lyfter bl.a. fram att barnets bästa inte omnämns vare sig i brottsbalken eller rättegångsbalken. Enligt BO

behöver barnrättsperspektivet i utredningar och rättsprocesser stärkas, föräldrarättens inskränkningar på barnrätten behöver begränsas och barnets möjligheter att hävda sina rättigheter och få upprättelse måste säkerställas.¹⁹

Utredningen SOU 2022:70 har inom ramen för en nationell strategi för att förebygga och bekämpa våld mot barn bl.a. haft i uppdrag att se över brottmålsprocessen för barn som utsatts för våld. Utredningen konstaterar att det finns en rad brister som drabbar våldsutsatta barn i samband med brottmålsprocessen. Den mest framträdande barnrättsliga bristen är att våldsutsatta barn inte får rätten till information tillgodosedd. Därtill är barnets rätt att komma till tals enligt artikel 12 i barnkonventionen onödigt begränsad genom brottmålsprocessen. Enligt utredningen behöver bl.a. de aktörer som verkar inom eller samverkar med rättsväsendet tillskrivas ett större ansvar för att barn får vara involverade under en pågående brottmålsprocess. Även kompetensen hos de som håller barnförhör måste bli bättre liksom förhörsmetoderna och krisstöd efter förhör. Utgångspunkten ska inte vara att skydda barnet från att delta, utan barnet ska i stället skyddas i sitt deltagande. Vänsterpartiet anser att detta ska gälla alla barn som berörs av rättsprocesser, oavsett om de utsatts för våld eller inte.

I samband med att barnkonventionen inkorporerades i svensk lag föreslog Vänsterpartiet att Sverige ska ratificera tilläggsprotokollet till barnkonventionen om inrättandet av en internationell klagomekanism. Protokollet innehåller en individuell klagorätt och är sedan 2012 öppet att underteckna. BO har uppmärksammat att barn i utsatta situationer nekas att komma till tals för att få sin sak prövad och få upprättelse, och en slutsats som BO drar är att Sverige bör underteckna protokollet. Att godta den individuella klagorätten kommer också att bidra till att barnkonventionen får genomslag i praktiken (mot. 2017/18:4082, se även mot. 2021/22:444). Vänsterpartiet har även bl.a. föreslagit att barns och ungas rätt att komma till tals i lagstiftningen och hos utredande myndigheter ska förtydligas (mot. 2021/22:444). Vi har också sedan länge drivit frågan om förstärkningar av barns rättigheter i samband med tvister om vårdnad, boende och umgänge (se t.ex. mot. 2006/07:C206, mot. 2009/10:C378, mot. 2018/19:758 och mot. 2022/23:245). Vänsterpartiet anser att arbetet för att stärka barns situation i bl.a. rättsväsendet måste prioriteras upp om Sverige verkligen ska kunna leva upp till barnkonventionens krav.

Regeringen bör därför tillsätta en utredning i syfte att se över hur barns specifika behov kopplat till förundersökning, rättsprocess samt stöd- och skyddsåtgärder bättre kan tillgodoses och föreslå förbättringsåtgärder på området. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.4 Målsägandebiträde i hovrätten

Genom en lagändring som trädde i kraft den 1 juli 2018 ändrades reglerna om förordnande av målsägandebiträde i hovrätten. Målsägandebiträdets förordnande gäller efter lagändringen till dess att tiden för att överklaga tingsrättens dom har löpt ut. Ett målsägandebiträde kan dock förordnas i hovrätten om det finns behov av det. Bakgrunden till lagändringen var att regeringen konstaterade att behovet av målsägandebiträde i hovrätten hade minskat p.g.a. reformen En modernare rättegång (prop. 2015/16:39). Reformen hade enligt regeringen lett till att målsäganden sällan deltog personligen i

¹⁹ Barnombudsmannen. Dom tror att dom vet bättre. Barnet som rättighetsbärare, 2020.

huvudförhandlingen i hovrätten och att den funktion målsägandebiträdet kan fylla i hovrätten därför ofta var begränsad (prop. 2017/18:86). Justitieutskottet stod bakom regeringens förslag (2017/18:JuU24) som sedan antogs av riksdagen.

Genom reformen En modernare rättegång (prop. 2004/05:131 och prop. 2015/16:39) gjordes lagändringar som innebär att hovrätten som huvudregel ska avstå från att kalla förhörspersoner på nytt när bevisningen tagits upp på video i tingsrätten. I stället ska videoinspelningen från tingsrätten spelas upp i hovrätten. Om ytterligare frågor behöver ställas får dock hovrätten kalla personen till ett tilläggsförhör. Det nya förhöret ses då som ett komplement till tingsrättsförhöret. Detta för att hovrätten i större utsträckning ska grunda sin prövning på samma material som legat till grund för tingsrättens avgörande.

Det har dock visat sig att videoinspelningar från tingsrätten inte används i hovrätten i den utsträckning som föreslogs i reformen En modernare rättegång. I stället för att uppfylla sitt syfte att resurserna används på ett bättre vis, har därför lagändringen om målsägandebiträden medfört att målsäganden många gånger förlorar sitt biträde i hovrätten. Detta är djupt olyckligt och inte lagstiftarens avsikt med lagändringen. I de fall det inte finns något målsägandebiträde i hovrätten faller det på åklagaren att även företräda målsäganden, vilket är en märklig ordning i förhållande till åklagarens objektivitetsplikt. Vidare har den nya ordningen medfört merarbete för såväl åklagare som advokater och båda yrkesgrupperna har lyft problematiken. Även Advokat-samfundet påtalar att lagen bör ses över eftersom brottsoffer riskerar att hamna i kläm. Situationen för målsägande som utsatts för grova brott blir ohållbar utan adekvat stöd från ett biträde genom processen i hovrätten. Högsta domstolen har dock uttalat att presumptionen för förordnande gäller även i hovrätten vid sexualbrott. Det innebär att målsägandebiträde ska förordnas, om det inte är uppenbart att målsäganden saknar behov av detta.²⁰ Vänsterpartiet anser dock att alla målsäganden som har behov av det ska ha rätt till ett biträde i hovrätten. Med anledning av att regeringen tillsatt en utredning som bl.a. ska se över hur rätten till målsägandebiträde i överrätt kan stärkas, avvaktar vi dock med att lägga fram ett skarpt yrkande i detta sammanhang.²¹

5.5 Ökade möjligheter att delta i rättegång på distans

Den 1 juli 2019 genomfördes vissa lagändringar om stärkt ordning och säkerhet i domstol som syftar till att domstolarna ska vara trygga och säkra miljöer för alla som vistas i deras lokaler (prop. 2018/19:81). Lagändringarna innebär bl.a. större möjligheter för rädda och utsatta brottsoffer och vittnen att delta genom videokonferens och att åhörare kan hänvisas till en sidosal av ordnings- eller säkerhetsskäl. En part eller åhörare som utsätter en förhörsperson för påtryckningar kan utvisas från rättssalen under ett förhör eller andra delar av ett sammanträde. En åhörare kan också i vissa fall avvisas helt från domstolens lokaler. Parter, vittnen och andra som ska delta i ett sammanträde ska kunna delta på distans genom videokonferens om det inte är olämpligt. Om den person som ska vittna är rädd att utsättas för repressalier eller har svårt att prata om en viss person är närvarande eller av andra säkerhetsskäl så finns det alltså möjlighet för domstolen att besluta om närvaro via videolänk. Ett sätt kan vara att låta den

²⁰ Högsta domstolens beslut den 23 november 2018 i mål nr Ö 5233-18.

²¹ Rättsliga biträden och rättegångskostnader – skärpt kostnadskontroll, ökat förtroende för offentliga försvarare och stärkta rättigheter för enskilda. Dir. 2024:39.

tilltalade följa vittnesmålet från ett annat rum med s.k. medhörning. Det finns även möjligheter för domstolen att besluta om att vittnet ska höras via videolänk från ett särskilt rum på en annan domstol eller hemifrån. Tekniken som gör att förhör kan hållas med personer som sitter hemma vid sin egen dator har utvecklats i takt med att coronapandemin medförde ökad risk för inställda förhandlingar. Under pandemin förekom även att rätten inställde sig via videolänk. I en promemoria från Domstolsverket (2023) föreslås att det ska regleras i lag hur rätten ska inställa sig vid sammanträden. Rätten ska som utgångspunkt närvara fysiskt i rättssalen. Om det finns skäl till det, ska rätten få närvara genom videolänk. Vid bedömningen av om det finns skäl för rätten att delta genom videolänk ska särskilt beaktas om ett sådant deltagande skulle bidra till en effektiv handläggning av målet.²²

Under de senaste 12 åren har deltagande med hjälp av videolänk ökat från att ha använts i mindre än var tionde rättegång till att vara ett inslag i så gott som varje förhandling. I vissa fall har videolänkarna skapat rimligare förutsättningar för brottsoffer att redogöra för vad som hänt, särskilt i mål som rör grov kvinnofridskränkning. Kvinnor som flytt från platsen där brottet begåtts, kan vara väldigt rädda för att möta gärningsmannen. Det förekommer dock att rätten nekar målsäganden att delta via videolänk, vilket är ett problem som lyfts fram av målsägandebiträden.²³

Både effektivitetsskäl och skyddsskäl kan motivera en ökad användning av videolänk vid domstolsförhandlingar. Vänsterpartiet anser att närvaro via videolänk regelmässigt bör erbjudas vid situationer där målsägande och vittnen till följd av rädsla inte vill delta på plats i rättegångssalen.

Regeringen bör ge Domstolsverket i uppdrag att utveckla och sprida tekniken för att delta i rättegång på distans via videolänk till samtliga domstolar. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.6 Medling

Medling vid brott innebär att gärningspersonen och brottsoffret träffas tillsammans med en opartisk medlare för att tala om brotts handlingen och konsekvenserna av denna. Sedan 2008 är alla svenska kommuner skyldiga att erbjuda medling till lagöverträdare under 21 år. Av medlingslagen (lagen [2002:445] om medling med anledning av brott) framgår att deltagandet ska vara frivilligt och ske i båda parter intresse, att gärningen ska vara polisanmäld och erkänd av gärningspersonen samt att medlaren ska vara kompetent och opartisk. Det finns ingen myndighet som anordnar utbildningar, utan detta sker lokalt, via föreningsverksamhet eller privat konsultverksamhet. Lagen utesluter inga brottstyper från medling men påpekar att insatsen måste framstå som lämplig efter att alla omständigheter har beaktats. Medling bör t.ex. inte förekomma i fall där maktobalansen mellan gärningsperson och offer är för stor, som vid fall av sexualiserat våld eller våld i nära relationer. Insatsen ska ses och användas som komplement till rättssystemet.

Medling vid brott bygger på teorier om reparativ rättvisa där man betonar försoning och reparation av skadan. Medlaren är vanligtvis en tjänsteperson inom socialtjänsten men kan också vara en lekman. Ärendet förmedlas oftast av polisen efter att

²² Promemoria av Domstolsverkets arbetsgrupp för processrättsliga reformer, allmän domstol, Några processrättsliga reformer i allmän domstol. DOV 2023/282.

²³ ”Rättegångar med videolänk – viktigt stöd till rädda offer”. Gotlands Allehanda, 2024-03-09.

gärningspersonen erkänt ett brott och tackat ja till information om medling, men även socialtjänst, åklagare eller kriminalvård kan vara förmedlande instanser. Under själva medlingsmötet ansvarar medlaren för att båda parter får lämna sina berättelser om den inträffade brotts handlingen och om de konsekvenser och känslor som uppkommit. Samtalet ska erbjuda hjälp för brottsoffret att bearbeta handlingen och möjlighet till någon form av gottgörelse. För gärningspersonen ska det ge ökad insikt om brottets konsekvenser och möjlighet att ta ansvar för gärningen gentemot brottsoffret. Tanken är att gärningspersonen genom detta påverkas till att inte återfalla i nya brott. Genom medlingen får dessutom gärningsmannen ett tydligt ansvar för den brottsliga gärningen. Detta ger en upprättelse till brottsoffret som dessutom avlastas från de skuld känslor som kan uppstå hos offret vid brott mot person. Medlingsmöten avslutas ibland med att gärningsperson och brottsoffer ingår ett muntligt eller skriftligt avtal som kan innehålla löften om framtida beteenden, ekonomisk ersättning till brottsoffret eller gottgörelse genom arbete.

Under perioden 2003–2007 hade Brottsförebyggande rådet (Brå) ett regeringsuppdrag att utforma en metod för att arbeta med medling vid brott. 2007 upphörde Medlingssekretariatet och Brås ansvar. 2008 blev Socialstyrelsen tillsynsmyndighet över medlingsverksamheten. En rapport från Socialstyrelsen (En systematisk sammanställning av översikter om effekter på återfall i kriminalitet) från 2008 visar att medling kan betraktas som en lovande insats när det handlar om att minska risken för återfall i brott för unga lagöverträdare. När det handlar om effekter för brottsoffer är det enligt utvärderingen svårare att dra några slutsatser. Socialstyrelsen konstaterar att fler kvalificerade utvärderingar krävs för att insatserna ska kunna anses vara bevisat effektiva för både gärningsmän och brottsoffer.

Socialstyrelsen fick 2011 i uppdrag av regeringen att följa upp hur kommunerna arbetar med medling avseende unga lagöverträdare och att analysera behovet av åtgärder för att utveckla medlingsverksamheten. Sammantaget visar uppföljningen att vissa kommuner saknar organisation för att erbjuda medling och att medlingen skiljer sig åt över landet. Vidare får inte alla gärningspersoner frågan om medling. Det framkommer också att det finns en bristande kunskap om medling hos berörda aktörer som ska samarbeta med medlingsverksamheten. Socialstyrelsen betonar behovet av forskning för att få ett starkare kunskapsstöd som en utgångspunkt för att utveckla medlingen. 2013 övertog Inspektionen för vård och omsorg (Ivo) tillsynsansvaret för medlingen.

En systematisk översikt från Campbell Collaboration från 2013 av studier gjorda i USA, Australien och Storbritannien visar att medling vid brott sannolikt verkar minska återfall i brott om mötet sker i både gärningspersonens och brottsoffrets intresse. Medling verkar även ha en positiv effekt på brottsoffrets tillfredsställelse.

I dag saknar vi dessvärre kännedom om hur många medlingar som görs i Sverige och vad de har för effekt. Vidare saknas förutsättningar för nationell uppföljning och utveckling av medling. Lagen ger varje kommun möjlighet att själv organisera medlingsverksamheten. Det är viktigt med flexibilitet men det resulterar samtidigt i att skillnaderna när det gäller hur man arbetar med medlingsfrågor är stora runtom i landet. Detta riskerar att leda till bristande rättssäkerhet. Vissa kommuner har väl fungerande verksamheter, medan flera kommuner helt saknar medlingsverksamhet. Vänsterpartiet anser att det vore önskvärt med en nationell samordning av medlingsverksamheten i syfte att ta fram riktlinjer, samla in statistik, genomföra utvärderingar samt kompetensutveckla de personer som fungerar som medlare.

Regeringen bör ge Brottsförebyggande rådet i uppdrag att samordna medlingsverksamheten vid brottmål på nationell nivå. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6 Kriminalvården

6.1 En översyn av organisationen

Den kris som Kriminalvården befinner sig i är inte på något sätt oväntad. Vänsterpartiet föreslog redan 2019 att den dåvarande regeringen skulle ta fram en strategi för Kriminalvården i syfte att hantera bl.a. överbeläggningen, det slitna fastighetsbeståndet och den bristande inslussningen (mot. 2019/20:150). Redan då var platsbristen akut på både häkten och anstalter. Vänsterpartiet har även tidigare föreslagit en frivårdsreform och tidigarelagd villkorlig frigivning för vissa dömda i syfte att minska överbeläggningen (se t.ex. mot. 2019/20:150, mot. 2020/21:90 och mot. 2021/22:916). Här nedan väljer vi att upprepa dessa förslag.

Vi anser dessutom att det är nödvändigt att göra en bred översyn av hela Kriminalvårdens organisation och verksamhet. Vi har fått indikationer på att det finns en rad fler problem inom myndigheten än överbeläggning. Huvudkontoret har t.ex. fått växa obehindrat på bekostnad av anstalterna och arbetsmiljön har stora brister. I januari 2023 larmade fackförbundet Seko om en tystnadskultur i organisationen. Vidare är klientnära ensamarbete vanligt förekommande samtidigt som hot och våld ofta förekommer. Anställda vittnar om ett hårdare klimat och en försämrad arbetsmiljö. Vidare bedömer Seko att omsättningen på tillfällig personal är stor. Förr var en visstidsanställning ofta ett steg mot en tillsvidareanställning. I dag blir det allt vanligare att en tillfällig anställning stannar vid just det och att arbetstagaren efter relativt kort tid lämnar Kriminalvården. Sammantaget finns det problem med att nyrekrytera och att få anställda att vilja stanna kvar i yrket. Över 30 procent av de tillfrågade anställda på anstalterna uppger att det är helt uteslutet eller inte särskilt troligt att de arbetar kvar inom Kriminalvården om två år. Lön, arbetstider, arbetsmiljö och ledarskap anges som de främsta skälen. Seko konstaterar att det krävs omfattande åtgärder om Kriminalvården ska bli en attraktiv arbetsplats som människor vill söka sig till och även stanna kvar på. Detta bör även sättas i relation till att myndigheten kommer att behöva göra stora rekryteringar under de kommande tio åren.²⁴

Riksrevisionen har granskat Kriminalvårdens behandlingsverksamhet. Den övergripande slutsatsen är att verksamheten inte fullt ut bedrivs på ett effektivt sätt. Verksamheten är underdimensionerad p.g.a. att det saknas både personal som kan bedriva behandlingsprogram och lokaler att bedriva dem i. Kriminalvårdens ambition är att så många som möjligt av de klienter som bedöms ha medelhög eller hög risk för att återfalla i brott går minst ett behandlingsprogram under sin verkställighet. 2023 var det dock endast 22 procent av klienterna på anstalt respektive 13 procent av klienterna i frivård med behov av behandling som fullföljde ett behandlingsprogram. Tillgången på personal och programlokaler sätter taket för hur stor andel av klienterna Kriminalvården

²⁴ Seko, Service och kommunikationsfacket, Satsa på personalen. En rapport om krisen i Kriminalvården, 2023.

kan nå. Kriminalvården styr behandlingsverksamheten från nationell nivå genom tilldelning av örönmärkta medel. Men resurssättningen är inte dimensionerad för att kunna nå alla klienter med behov av behandlingsprogram. Riksrevisionen ser därför att Kriminalvården behöver fortsätta arbetet med att utöka behandlingsverksamheten. Kriminalvården behöver också utöka möjligheterna att delta i program på distans.²⁵

Regeringen bör ta initiativ till en bred översyn av Kriminalvårdens organisation och verksamhet i syfte att komma till rätta med de ovan beskrivna problemen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.2 Minska överbeläggningen

Antalet intagna i häkten och på anstalter har ökat sedan 2016. Av Kriminalvårdens årsredovisning för 2020 framgår att det redan då rådde svår platsbrist på både häkten och anstalter. Beläggningsgraden för anstalter ökade med 6 procentenheter, till 109 procent, mellan 2020 och 2021 (Kriminalvård och statistik, KOS 2021). Den genomsnittliga beläggningen i häkte och anstalt fortsatte öka under 2023 och likaså det totala antalet platser. Antalet platser ökade dock inte i samma takt som beläggningen. Den genomsnittliga beläggningsgraden på fasta platser i häkte var under året 113 procent, vilket är en ökning med 6 procentenheter jämfört med 2022 och 12 procentenheter jämfört med 2021. Situationen i anstalt var ännu mer ansträngd där beläggningsgraden på fasta platser ökade med 7 procentenheter jämfört med föregående år till 120 procent. Störst ökning var i klass 3-anstalter, där beläggningsgraden ökade med 14 procentenheter jämfört med 2022 (Kriminalvård och statistik, KOS 2023).

En normal beläggningsgrad bör ligga runt 80 procent för att myndigheten bl.a. ska kunna placera intagna efter behov. För att lösa problemet med överbeläggningen har fler s.k. beredskapsplatser skapats, främst genom dubbelbeläggning där intagna delar rum. Samtidigt har myndigheten intensifierat arbetet med den långsiktiga kapacitetsutökningen. Det är positivt att nybyggen och renoveringar av befintliga byggnader äntligen kommit igång. Men detta arbete tar tid och överbeläggningen på anstalter och häkten har nu länge varit akut.

Enligt Vänsterpartiets mening är det helt orimligt med ofrivillig dubbelbeläggning, dvs. att intagna delar rum under en längre tidsperiod p.g.a. platsbrist. I synnerhet på klass 1-anstalter där säkerheten är anpassad för de allra tyngst kriminellt belastade, våldsamma och rymningsbenägna klienterna. Överbeläggningen är ett stort arbetsmiljöproblem som sliter hårt på personalen och innebär att riskerna för våldsamma situationer ökar. Vidare försämras möjligheterna för de intagna att faktiskt lämna ett liv i kriminalitet. Överbeläggningen påverkar även möjligheterna för anhöriga, t.ex. barn till intagna, att besöka sina föräldrar när besöksrum måste användas för andra ändamål.

Det finns dessvärre inga tecken på att överbeläggningen kommer att minska inom överskådlig tid. Tvärtom innebär det s.k. paradigmskiftet för rättspolitikerna i högerregeringens och Sverigedemokraternas Tidöavtal att antalet personer som döms till långa fängelsestraff kommer att öka ytterligare. Kriminalvården har gjort bedömningen att det behövs 11–16 nya stora anstalter med ett personalbehov på 3 600–5 400 heltidsanställda om alla kriminalpolitiska förslag i Tidöavtalet ska genomföras. Kostnaden uppskattas till ca 10 miljarder kronor. Detta är enligt vår mening helt oförsvarligt och

²⁵ Riksrevisionen. Verktyg för förändring – Kriminalvårdens behandlingsverksamhet. RiR 2024:13.

besinningslöst av högerregeringen. Pengarna borde i stället satsas på brottsförebyggande åtgärder för att minska nyrekryteringen av barn och unga in i kriminalitet, en väl fungerande skola för alla barn och andra välfärdssatsningar som bygger ett starkt samhälle. Vi har även fått kännedom om att vissa av nybyggnationerna redan nu anpassas för en permanent dubbelbeläggning. Om detta visar sig stämma kommer konsekvenserna för såväl de intagnas hälsa som de anställdas arbetsmiljö att bli förödande. Regeringen beslutade i augusti 2024 att ge Kriminalvården i uppdrag att föreslå åtgärder för att dämpa kostnadsutvecklingen och minska dygnskostnaden inom myndigheten. Vi kan inte se att detta innebär någonting annat än en försämring av vår svenska kriminalvård – en försämring som kommer att drabba både de intagna och anställda oavsett vad regeringen påstår.²⁶ Vi är djupt oroade för kriminalvårdens framtid och kommer att följa utvecklingen noga.

6.3 En frivårdsreform

De flesta fängelsestraff som utdöms är kortare än ett år. Av de påbörjade fängelseverkställigheterna under 2023 hade 63 procent en strafftid på upp t.o.m. ett år (KOS 2023). För att Kriminalvården ska kunna fylla straffverkställigheten med konstruktiva insatser som behandling, stöd, påverkan och kontroll krävs inte bara resurser och kompetens utan även tid. Några veckors inlåsning gör varken från eller till för en persons vilja och förmåga att lämna ett kriminellt liv och ger små incitament för den dömde att aktivt ta ansvar för sin kriminalitet och genomföra den verkställighetsplan som Kriminalvården upprättar. Enligt en nordisk kriminologisk forskningsöversikt framstår riktigt korta fängelsestraff, på endast kring en månad, på flera sätt och för samtliga berörda parter som särskilt bortkastade resurser. Detta eftersom det krävs mer tid för att hjälpa klienter komma ”bättre ut” och vara med och bidra till samhället. Men de stigmatiserande effekterna av ett fängelsestraff är desamma, oavsett om straffet uppgår till en eller två månader.²⁷

Fängelsestraff på högst sex månader kan redan i dag, om den dömde vill och det bedöms lämpligt, avtjänas i hemmet med intensivövervakning med elektronisk kontroll (IÖV), s.k. fotboja. Det finns mycket goda vetenskapliga belägg för att insatser i frihet gör större skillnad, och svenskt frivårdssystem räknas till ett av världens mest utvecklade. Straff som verkställs i frivård kan göras längre, vara mer ingripande och utformas mer innehållsrikt och individanpassat. På en anstalt begränsas möjligheterna till eget ansvar; ute i samhället måste klienten själv klara av sin tillvaro och hantera de risksituationer som tidigare har lett till kriminalitet. Den dömde får genom verkställighet inom frivården ta ett större ansvar för att följa de regler som följer av påföljden, som bl.a. innebär att det krävs av den dömde att hen ska vara drogfri i den miljö som hen sedan också ska leva i. I många fall innebär detta att drogfriheten håller i sig även sedan intensivövervakningen har upphört. Även de skadliga effekter som ett fängelsestraff ofta kan innebära för den enskilde och hens anhöriga undviks därmed.

²⁶ <https://www.regeringen.se/pressmeddelanden/2024/08/uppdrag-att-minska-kriminalvardens-dygnskostnader/>.

²⁷ Susanne Alm. Konsekvenser av fängelsestraff i Norden. En forskningsöversikt. Kriminologiska institutionen Stockholms universitet, Rapport 2024:1.

Alm och Estrada menar att fängelsestraff är både dyrt och ineffektivt eftersom forskning visar att fängelse inte har en avskräckande effekt på brottsligheten. Vidare är fängelse direkt skadligt. Fängelsevistelse kan ha negativa effekter på hälsa, arbete, utbildning och familj, både för den inlåsta och för anhöriga. Fängelsestraff är även kontraproduktivt. Den nordiska forskningen visar att rehabiliterande insatser i fängelse kan vara effektiva för vissa grupper av brottslingar, men att dessa insatser hotas av den nya, hårdare kriminalpolitiken. Däremot visar studier att fotboja kan vara ett effektivt alternativ till fängelse, med lägre återfall i brott och bättre utfall på andra områden.²⁸

Det finns även goda argument för att bygga ut frivården för att hålla kostnaderna för kriminalvården nere på sikt. Sedan en tid tillbaka är såväl landets anstalter som häkten överbelagda. Vidare finns det stora renoveringsbehov. En klient som avtjänar sitt straff på anstalt kostar ca 1 miljon kronor per år. En klient som i stället avtjänar sitt straff inom frivården kostar som jämförelse ca 100 000 kronor per år. Även om klienterna med vårt förslag sannolikt behöver mer och dyrare behandlings- och övervakningsinsatser än den grupp som är aktuell för intensivövervakning med elektronisk kontroll (IÖV) i dag så kommer verkställda straff inom frivården att vara väsentligt billigare än på anstalt.²⁹

Den repressiva politiska trenden med förslag på skärpta straff, t.ex. genom slopad straffrabatt för unga och avskaffad villkorlig frigivning, visar inga tecken på att avta. Överbeläggningen på anstalter och häkten kommer därför tyvärr att fortsätta så länge någon ändring av politikens inriktning och viss befintlig lagstiftning inte görs. Vänsterpartiet anser att antalet korta straff som verkställs i fängelse bör minska och att användningen av intensivövervakning med elektronisk kontroll (IÖV) bör byggas ut. Fängelsestraff på upp till ett år bör som huvudregel verkställas genom IÖV.

Andelen påbörjade verkställigheter med IÖV var 27 procent 2023. Oberoende av strafftidens längd, upp t.o.m. sex månader, avtjänades fängelsepåföljder under 2023 i större utsträckning genom en fängelseverkställighet än med IÖV. Störst andel verkställigheter med IÖV, 34 procent, fanns bland klienter med strafftider på fem till sex månader. Lägst andel verkställigheter med IÖV, 17 procent, fanns bland klienter med strafftider på två till tre månader (KOS 2023).

En analys av IÖV-processen genomfördes av Kriminalvården under 2019 i syfte att hitta åtgärder för att öka antalet fängelsedömda som verkställer med IÖV. Analysen visade att klienter som fått avslag på sin ansökan om IÖV hade en mer komplex livssituation än de som fått sin ansökan beviljad. Det styrks av att de klienter som verkställer en fängelsedom på upp till sex månader på anstalt har fler identifierade behovsområden än de som verkställer med IÖV, när det gäller prokriminella attityder och värderingar, antisocialt personlighetsmönster, prokriminellt umgänge, narkotika-missbruk samt sysselsättning och boende.

Vår ambition är att till en början bygga ut IÖV för gruppen nyintagna med en strafftid på mellan sex månader och ett år som i dag inte har tillgång till verkställighet med IÖV. På sikt bör fler klienter än i dag verkställa sin strafftid med IÖV. För att verkställighet med IÖV ska vara ett alternativ måste dock vissa grundläggande

²⁸ Susanne Alm och Felipe Estrada. "Fängelse – en dyr och ineffektiv brottsbekämpning." DN Debatt 2024-05-21.

²⁹ Kostnad IÖV: 281*365 = 102 565 kr, kostnad anstalt klass 3: 2 406*365 = 878 190 kr, kostnad snitt samtliga säkerhetsklasser: 3 500*365 = 1 277 500 kr, se RUT underlag Kostnad för utökad frivård (dnr 2019:241).

förutsättningar vara uppfyllda, som att klienten har en fast bostad och ett ordnat liv med sysselsättning, försörjning och i den mån det behövs behandling för eventuellt missbruk och annan personlig problematik. Därför är det av yttersta vikt att arbetet med att utveckla ett fungerande inslussningsprogram bedrivs parallellt med denna frivårdsreform. Vidare behöver hänsyn tas till eventuella brottsoffer. Det är t.ex. inte möjligt för en man att verkställa sitt straff med IÖV om han är dömd för våld mot en kvinna som han fortfarande bor tillsammans med. Även frivårdens insatser för klientgruppen måste stärkas med hänvisning till att en större andel av dem har en komplex levnadssituation och större behov av sociala insatser än de som verkställer med IÖV i dag.

Enligt Kriminalvården kan ett ökat antal som verkställer med IÖV motverka frihetsberövandets negativa effekter och därmed ge bättre förutsättningar för ett framgångsrikt återfallsförebyggande arbete. Ett ökat antal klienter som verkställer med IÖV skulle även underlätta den ansträngda beläggningssituationen på anstalter. Kriminalvården lämnade därför redan 2019 en framställan till regeringen om att utöka målgruppen för IÖV till att omfatta fängelsedomar på upp till ett år. Den förra regeringen presenterade i november 2020 en promemoria³⁰ som föreslår förändringar i syfte att effektivisera förfarandet och utvidga möjligheterna till verkställighet av fängelsestraff med fotboja. Kriminalvården konstaterade dock i sitt remissvar att frågan om en utökad målgrupp för intensivövervakning med elektronisk kontroll inte berördes i promemorian. Enligt myndighetens mening bör tillämpningsområdet kunna utökas till att avse verkställighet av fängelsestraff med en strafftid om under ett år. Vänsterpartiet håller med om att gruppen dömda som kan få IÖV bör utvidgas och vi har återkommande lagt förslag om detta till riksdagen (se t.ex. mot. 2019/20:150, mot. 2020/21:90 och mot. 2023/24:436). Nu har även Trygghetsberedningen i sitt slutbetänkande SOU 2024:54 föreslagit att tillämpningsområdet för verkställighet utanför anstalt genom intensivövervakning med elektronisk kontroll ska utökas.

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att bygga ut intensivövervakning med elektronisk kontroll för gruppen nyintagna med en strafftid på mellan sex månader och ett år. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.4 Villkorlig frigivning för att frigöra platser

Villkorlig frigivning är den utslussning till samhället och den del av ett fängelsestraff som sker i frihet under övervakning av frivården. Om den dömda begår ett brott eller missköter sig inom en prøvotid av ett år ska personen tas in i fängelse igen. Huvudregeln om villkorlig frigivning finns i 26 kap. 6 § brottsbalken. Den som har avtjänat två tredjedelar av ett tidsbestämt fängelsestraff, dock minst 30 dagar, friges villkorligt. Övervakning vid villkorlig frigivning kan förenas med olika föreskrifter under övervakningstiden. Det kan t.ex. vara att delta i Kriminalvårdens behandlingsprogram mot kriminalitet eller missbruk. Föreskrifter kan också handla om att inte få vistas på vissa platser. Vid misskötsamhet kan frivården besluta om varning eller särskild föreskrift. Vid allvarlig misskötsamhet kan frivården anmäla ärendet till övervakningsnämnden som kan besluta om att förverka dagar av den villkorligt medgivna friheten, upp till 90 dagar åt gången. Detta innebär att klienten får avtjäna denna tid i fängelse.

³⁰ Förarbete till prop. 2021/22:196.

Den villkorliga frigivningen kan skjutas upp om den dömd missköter sig under verkställigheten.

Riksdagen röstade under våren 2019 igenom ett förslag från regeringen i syfte att stärka möjligheterna för Kriminalvården att vidta kontroll- och stödåtgärder avseende dömda som frigives villkorligt från ett fängelsestraff (prop. 2018/19:77). Motsvarande åtgärder infördes i maj 2021 för dem som dömts till skyddstillsyn. Vänsterpartiet stod bakom regeringens förslag. I ett särskilt yttrande betonade vi dock att det är grundläggande att inkluderingen i samhället av villkorligt frigivna ger möjlighet till bostad, sysselsättning och eventuell missbruksvård för att en ökad övervakning under prövotiden ska ha avsedd effekt (bet. 2018/19:JuU25).

För att lösa det allvarliga problemet med överbeläggning i Kriminalvården föreslår vi att personer som inte är dömda för sexual- eller våldsbrott, som har genomgått relevanta behandlingsprogram och som har upp till sex månader kvar på sitt straff ska få börja avtjäna den villkorliga frigivningen i förtid. Det skulle innebära att ca 30 procent av de intagna skulle påbörja den villkorliga frigivningen i förtid, vilket skulle frigöra ca 1 500 platser inom Kriminalvården.³¹ Detta förslag kan även motivera till skötsamhet och deltagande i aktiviteter under fängelsetiden.

Regeringen bör ta initiativ till att personer som inte är dömda för sexual- eller våldsbrott, som har genomgått relevanta behandlingsprogram och som har upp till sex månader kvar på sin strafftid ska kunna börja avtjäna den villkorliga frigivningen i förtid. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.5 Anpassa avdelningarna efter klienterna

Dagens s.k. normalavdelningar på klass 1-anstalterna har ett trettiotal intagna. Namnet på avdelningarna är missvisande såtillvida att även intagna med stor beteendeproblematik, våldsbegärighet och olika former av diagnoser placeras där. Det säger sig självt att situationen lätt kan urarta med konflikter och våld då så pass många människor som ofta mår dåligt ska samsas på en liten yta i princip dygnet runt. Avdelningarna måste bli mindre för att miljön såväl för de intagna som för de anställda ska bli bättre. Vänsterpartiet anser att befintliga anstalter bör byggas om och nya anstalter bör planeras för en modern kriminalvård med högst 15 intagna på en s.k. normalavdelning.

För särskilt krävande grupper av intagna behöver avdelningarna vara ännu mindre. Det handlar om sexualbrottslingar med beteendeproblematik, sexualbrottslingar som begått brott mot barn, intagna med psykiatriska diagnoser, personlighetsstörningar eller andra diagnoser, exempelvis autismspektrumstörningar m.fl., och intagna som är våldsbegärliga. Det är i dagsläget svårt för personalen att skydda extra sårbara intagna, t.ex. personer med intellektuell funktionsnedsättning, som ofta riskerar att bli utsatta för både psykiskt och fysiskt våld av andra intagna. Vidare uppstår oftare våldsamma situationer där både intagna och anställda riskerar att skadas om för många personer med olika typer av svår beteendeproblematik blandas på en avdelning. För vissa intagna, exempelvis klienter som begått sexuella övergrepp mot barn, behöver särskilda avdelningar inrättas. I dag finns det vid vissa klass 1-anstalter avdelningar för särskilt resurskrävande intagna (SRI). Dessvärre är det bara klienter med extremt svår beteendeproblematik som placeras där p.g.a. platsbristen. Enligt Vänsterpartiets mening skulle

³¹ Uppgift från Kriminalvårdens HK, statistiska enheten.

sannolikt flera av dessa klienter behöva vårdas inom rättspsykiatri i stället för att sitta på anstalt där vården är obefintlig. Vänsterpartiet har tidigare motionerat om avslag på regeringens förslag om förändringar av förutsättningarna för att bli dömd till rättspsykiatrisk vård.³² Vi står fast vid att endast den som kan ta ansvar för sina handlingar ska kunna dömas till straffansvar för brott. De som begått brott och lider av allvarliga psykiska störningar ska i stället för att sitta i fängelse vårdas inom rättspsykiatri. Vi befarade redan tidigt att förslagen skulle leda till en försämrad vård av psykiskt störda lagöverträdare, vilket i förlängningen kan drabba framtida brottsoffer. Men så länge lagstiftningen kring förutsättningarna för fängelsevistelse och rättspsykiatrisk vård inte ändras så måste även denna särskilt resurskrävande klientgrupp behandlas på ett sätt som är rimligt ur både deras, andra intagnas och de anställdas perspektiv. Våra förslag för rättspsykiatri, psykiatrisk tvångsvård och öppenvård återkommer vi med i andra sammanhang.

Regeringen bör ge Kriminalvården i uppdrag att inrätta avdelningar med färre klienter i syfte att anpassa avdelningarna efter klienternas behov. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.6 Bättre inslussning i samhället

En mycket viktig del av det brottsförebyggande arbetet är att se till att inte kriminella personer återfaller i brott efter avtjänat straff. Det gäller i synnerhet vid grov brottslighet som är gängrelaterad. För att öka klienternas förutsättningar att inte återfalla i brott arbetar Kriminalvården med olika former av frigivningsförberedelser. En åtgärd är utslussning, vilket innebär att den intagne under en period före frigivning får större frihet på ett individanpassat och strukturerat sätt med stöd och kontroll utifrån aktuella risker och behov. Det finns fyra särskilda utslussningsåtgärder: frigång, utökad frigång, vistelse i halvvägshus och vårdvistelse. Frigång innebär att klienten under dagtid deltar i sysselsättning utanför anstalten, men är kvar i anstalten i övrigt. Utökad frigång innebär att klienten under kontrollerade former, genom elektronisk övervakning, avtjänar den sista delen av påföljden i sin bostad. Detta ska ske i kombination med sysselsättning motsvarande minst 20 timmar i veckan. Frigivningsförberedelserna handlar även om att ha en god planering för tiden efter att övervakningen har upphört. Dessvärre har återanpassningen av intagna i samhället, s.k. inslussning, länge varit bristfällig. Det beror till stor del på att relevanta myndigheter, exempelvis socialtjänst och kriminalvård, har svårt att samarbeta. Socialtjänsten tar dessvärre inte alltid sitt ansvar för att stödja och hjälpa den som ska frigges från ett fängelsestraff med t.ex. bostad. Problemen beror naturligtvis även på den generella bristen på hyresrätter i många kommuner. Det är alltså ingen ovanlighet att en frigiven klient börjar sitt liv i frihet med enbart en plastpåse med sina tillhörigheter i handen och ingenstans att ta vägen. Det är en situation som inte på något sätt underlättar återgången till ett liv utan kriminalitet och eventuellt missbruk, tvärtom. En rapport från Brottsförebyggande rådet (Brå)³³ visar att en stor del av dem som inte får någon särskild utslussning från anstalt har bedömts ha för hög risk att missköta sig och återfalla i brott. Det är kontraproduktivt att de klienter som kanske har mest behov av stöd och hjälp för att återanpassas och slussas in i

³² Motion 2007/08:Ju31 med anledning av prop. 2007/08:97 Påföljder för psykiskt störda lagöverträdare.

³³ Brottsförebyggande rådet. Utslussning från anstalt. En uppföljning av Kriminalvårdens arbete med de särskilda utslussningsåtgärderna, rapport 2017:15.

samhället blir utan den hjälpen. Som Brå konstaterar bör insatser vidtas för att reducera risken för att dessa klienter återfaller i brott i samband med inslussning och efter frigivning.

Den tidigare regeringen gav Kriminalvården i uppdrag att genomföra en försöksverksamhet med inslussningsprogram. Programmet syftade till att höja effektiviteten i det återfallsförebyggande arbetet och pågick t.o.m. juni 2020. Syftet med försöksverksamheten var att ta fram fungerande strukturer och principer för samverkan, främst med kommuner, regioner, Arbetsförmedlingen och civilsamhället. Inslussningsarbetet prövades i en försöksverksamhet. Frivilliga kommuner, varav ett antal med politiskt eftersatta områden, skulle delta i försöksverksamheten. Intagna i fängelse som vill sluta begå brott erbjöds att delta i ett inslussningsprogram under tiden som de stod under övervakning efter villkorlig frigivning. Programmet skulle samordnas mellan Kriminalvården och lokala samhällsaktörer på den intagnes hemort via en inslussningsgrupp. Frigivningen skulle planeras gemensamt, noga och i god tid, insatser från anstaltstiden skulle fullföljas och följas upp, någon form av sysselsättning skulle garanteras och skuldrådgivning och tillgång till en stödperson från det civila samhället skulle erbjudas. Dessvärre visar Brås utvärdering att försöksverksamheten misslyckades helt beroende på dålig planering och förberedelse, lågt antal deltagande klienter och bristande nationell styrning.³⁴ Vänsterpartiet anser att detta är mycket beklagligt. Den bristande inslussningen och återanpassningen av personer som avtjänat fängelsestraff drabbar både dem och allmänheten, som riskerar att utsättas för nya brott. Det är både kontraproduktivt och orimligt att staten inte tar ett större ansvar för inslussning och återanpassning av människor som begått grova brott. Vänsterpartiet anser att regeringen behöver ta ett helhetsgrepp om frågan om inslussning och återanpassning till samhället. Försöksverksamheten med inslussning hade kunnat vara ett första steg på vägen. Nu brast det nödvändiga förberedelsearbetet och därigenom förutsättningarna för att verksamheten skulle lyckas.

I vårändringsbudgeten för 2021 höjde den dåvarande regeringen anslaget till Kriminalvården i syfte att myndigheten ska fortsätta att utveckla arbetet med inslussning inför en bredare spridning av modellen. På Kriminalvårdens hemsida finns en beskrivning av de steg som genomförs under en inslussning.³⁵ Totalt påbörjades nästan 1 700 särskilda utslussningsåtgärder under 2023, vilket är en ökning med ca 250 jämfört med 2022. Det är det högsta antalet under perioden 2015–2023 (KOS 2023). Detta är lovvärt men långt ifrån tillräckligt. Vi har inte kunnat hitta statistik över hur många inslussningsåtgärder som påbörjades samma år.

Frågan om inslussning och återanpassning av grovt kriminella människor måste omfatta hela landet, och samtliga involverade aktörer, som kommuner och olika myndigheter, måste ta sitt ansvar. Riksdagen har tidigare riktat ett tillkännagivande till regeringen om att Kriminalvårdens arbete med att förebygga återfall bör förstärkas (bet. 2018/19:JuU13). Vänsterpartiet anser att regeringen bör tillsätta en utredning som ser över hur staten skulle kunna ta ett större ansvar för inslussning och återanpassning av grovt kriminella personer efter avtjänat straff. Det är högst rimligt att staten under en tillräckligt lång period efter frigivning tar ekonomiskt ansvar för personernas

³⁴ Brottsförebyggande rådet. Samordnade insatser för klienter med villkorlig frigivning. Utvärdering av Kriminalvårdens försöksverksamhet med inslussningsgrupper. Rapport 2020:15.

³⁵ <https://www.kriminalvarden.se/om-kriminalvarden/samverkan-och-samarbete/inslussning/sa-fungerar-inslussning/>.

försörjning, sysselsättning och boende, allt för att minska återfall i brott och underlätta återetableringen i samhället. Vidare har vi fått signaler om att samarbetet mellan Kriminalvården och civilsamhällets organisationer inte alltid fungerar så som det är tänkt. Även Krami, som är ett samarbete mellan Arbetsförmedlingen, Kriminalvården och Sveriges Kommuner och Regioner, har behov av förbättringar enligt de kontakter vi haft med personer som har erfarenhet av Kriminalvården.

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över möjligheten för staten, via frivården, att ta över ansvaret för inslussning och återanpassning av personer som avtjänat straff för grova brott. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Regeringen bör se över möjligheten att ytterligare involvera civilsamhället vid inslussningen i samhället av personer som avtjänat straff på anstalt. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Regeringen bör ge Kriminalvården, Arbetsförmedlingen och Sveriges Kommuner och Regioner i uppdrag att förstärka sitt samarbete via Krami i syfte att intagna efter frigivning ska kunna återgå till eller inträda i arbetslivet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.7 Halvvägshus

I dag finns möjligheter för vissa klienter att avtjäna sista tiden av fängelsestraffet i s.k. halvvägshus. Halvvägshus är en utslussningsåtgärd inom Kriminalvården. Verksamheten har till syfte att ge klienten stöd till eget boende och deltagande i samhällslivet genom arbete, praktik eller studier, vilket ökar möjligheterna för individen att återanpassas till samhället. Klienten får under eget ansvar vistas i en miljö som är öppnare än den som finns på en öppen anstalt och får samtidigt ta del av det stöd och den hjälp som personal på halvvägshuset, Kriminalvården och andra myndigheter kan erbjuda. Den som vistas i halvvägshus får lämna området under särskilda tider för att t.ex. delta i sysselsättning och göra inköp. Vistelsen kan även kombineras med fotboja. Halvvägshus finns för närvarande i Stockholm, Göteborg och Malmö och drivs av olika organisationer på uppdrag av Frivården. I övriga delar av landet finns möjligheter till placering på halvvägshusplats i ett stödboende eller i familjevårdsliknande form med samma regler som i ett halvvägshus. Det är främst klienter som varit skötsamma under sin vistelse i anstalt som i dag kan få en plats i halvvägshus. Självklart passar inte halvvägshus för alla intagna av olika orsaker. Det kan t.ex. handla om att en person har stora vårdbehov eller andra behov av insatser som inte kan erbjudas i ett halvvägshus. Vänsterpartiet anser dock att det är rimligt att se över möjligheten att ge fler intagna än i dag möjlighet att avsluta sin fängelsevistelse i halvvägshus eftersom detta underlättar inslussningen i samhället avsevärt.

Regeringen bör ta initiativ till att fler intagna får möjlighet till vistelse i halvvägshus. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.8 Fler och jämställda möjligheter till utbildning

Vänsterpartiet har i tidigare motioner återkommande föreslagit att alla intagna inom kriminalvården ska ges möjlighet till grundutbildning och kompletterande gymnasieutbildning. Vi har även föreslagit att regeringen ska göra en översyn av vilka utbildningar

som erbjuds på vilka anstalter i syfte dels att tillse att grund- och gymnasieutbildning erbjuds vid samtliga anstalter, dels att öka möjligheterna för de intagna att delta i utbildningar på distans, t.ex. folkhögskoleutbildningar eller utbildningar på högskolenivå (mot. 2020/21:90).

Såvitt vi förstår finns det även önskemål från såväl intagna som vissa anstalter att bedriva fler yrkesutbildningar. Vi anser därför att utbildningsmöjligheterna vid anstalterna generellt bör förbättras.

Det har även kommit till vår kännedom att kvinnor intagna på anstalt inte har samma möjligheter till utbildning som män har. Förvisso är det mycket färre kvinnor som döms till fängelse än män. Av 10 647 påbörjade fängelseverkställigheter 2023 så påbörjades 822 verkställigheter, 8 procent, av kvinnor (KOS 2023). Det kan såklart innebära att det är svårt att anordna samma typer av utbildningar vid kvinnoanstalterna som vid de för män. Samtidigt finns det i dag stora möjligheter till distansundervisning, vilket enligt vår mening borde kunna ge kvinnor tillgång till även t.ex. högskoleutbildningar och yrkesutbildningar.

Regeringen bör ta initiativ till fler utbildningsmöjligheter för intagna i kriminalvården. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Regeringen bör ta initiativ till att kvinnor som avtjänar sitt straff på anstalt ska ha samma möjligheter till utbildning som män har. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.9 Minska häktningstiderna, isolering och slentrianmässig restriktionsanvändning

Restriktioner vid häktning innebär att kontakterna med omvärlden begränsas, vilket kan vara nödvändigt om det finns risk för att den häktade undanröjer bevis eller på något annat sätt försvårar utredningen. Restriktioner kan innebära inskränkningar i rätten att placeras tillsammans med andra klienter, vistas i gemensamhet, följa nyhetsmedia, ta emot besök m.m. Häktesutredningen (SOU 2016:52) lade bl.a. fram det förslag som sedan antogs av riksdagen (prop. 2019/20:129) om att domstolen i stället för åklagaren, fattar beslut om restriktioner vid häktning. Tidigare beslutade domstolen om ett generellt tillstånd, sedan bestämde åklagaren vilka restriktioner som skulle införas. Syftet var att lagändringen skulle leda till en mindre användning av framför allt isolerande restriktioner. Enligt EU-kommissionen och FN ska häktning vara en sista utväg när alternativ som t.ex. elektronisk fotboja och reseförbud inte anses tillräckliga, eftersom en häktad person kan ta stor psykisk skada.

De senaste 30 åren har Sverige kritiserats för att häkta många personer, ha långa häktningstider och använda restriktioner på ett överdrivet sätt, bl.a. av FN:s och Europeiska rådets antitortyrkommittéer (CAT respektive CPT). Den senaste kritiken kom 2021 från CPT. Kritiken mot Sverige har inte bara upprepats under många år utan dessutom varit mycket omfattande, då de intagnas situation bl.a. har beskrivits som inhuman och förnedrande, främst p.g.a. omfattningen av restriktionerna som innebär långa tider av isolering. I dag kan människor isoleras i 22 timmar om dygnet under långa perioder med enbart mänsklig kontakt i form av lucköppningar, matutdelning och advokatsamtal. Enligt FN:s antitortyrkommitté är det att betrakta som tortyr.

Den nuvarande situationen med långvarig platsbrist och överbeläggning har dessutom medfört att häktade personer placeras i trånga och mörka arrester under flera

veckors tid. Detta förfarande saknar lagstöd och har därför kritiserats av såväl Justitieombudsmannen (JO) som advokater.³⁶ Isolering ökar enligt internationella studier risken för självskada och självmord. I Sverige har tio personer begått självmord på häkten de senaste tre åren.³⁷ Enligt ett JO beslut från 2023 har Kriminalvården ett ansvar för att skydda intagna från förutsebara faror och ska vidta åtgärder på såväl generell som individuell nivå i syfte att förhindra intagna i häkten från att begå självmord. Enligt JO är det av största vikt att myndigheten bedriver sitt suicidförebyggande arbete på ett systematiskt och strukturerat sätt.

Den förra regeringen presenterade under våren 2020 förslag (prop. 2019/20:129) som syftade till en effektivare hantering av häktningar, ökad rättssäkerhet och ett bättre genomslag för barnrättsperspektivet. Riksdagens majoritet sade ja till förslaget, men med en bortre tidsgräns för vuxna på nio månader i stället för sex månader som regeringen föreslagit. Vänsterpartiet anförde i ett särskilt yttrande att en tidsgräns om sex månader för häktning av vuxna och 30 dagar för häktning av barn skulle vara en rimligare avvägning (mot. 2019/20:3559, bet. 2020/21:JuU43). Vi redogör närmare för de förslag som handlar om barn under 18 år nedan.

Tidöregeringen lade i januari 2023 fram ett förslag om att sänka presumptionstiden för häktning från två år till ett år och sex månader. Förslaget antogs sedan av riksdagen men Vänsterpartiet yrkade avslag eftersom ändringen verkar i motsatt riktning mot tidigare åtgärder för att försöka minska häktningstiderna. Häktena liksom anstalterna var dessutom redan överbelagda och människor satt precis som nu kvar långa tider i häkte i väntan på anstaltsplacering (mot. 2022/23:2333). Tidöpartierna har tillsatt en ny utredning om ytterligare sänkning av presumptionen för häktning till ett år. Det kommer sannolikt leda till att ännu fler häktas.

Trenden med ökande häktningstider fortsätter. Av de avslutade häktningarna 2023 var ca 50 procent två månader eller kortare, vilket är ca 20 procentenheter lägre än 2017. Nära 30 procent av de avslutade häktningarna var fyra månader eller längre, vilket är en ökning med 16 procentenheter sedan 2017. För avslutade häktningar under 2023 var den genomsnittliga häktningstiden 91 dagar, eller drygt tretton veckor. Motsvarande tid för 2021 och 2022 var 78 respektive 83 dagar, dvs. mellan 11 och 12 veckor. Även medianhäktningstiden har ökat från 48 dagar 2022 till 57 dagar 2023, vilket tyder på att det är en generell ökning av häktningstiderna och inte enbart en ökning av de allra längsta häktningstiderna (KOS 2023).

Enligt en utvärdering av de nya reglerna som genomförts av Kriminalvården, Ekobrottsmyndigheten och Åklagarmyndigheten går det inte utifrån statistiken att avgöra om lagändringarna har lyckats åstadkomma en minskning av häktningstiderna och restriktionsanvändandet. Häktningstiderna har fortsatt att öka i linje med den trend som rådde innan aktuella förändringar i lagstiftningen infördes i juli 2021, och under andra halvåret 2023 visar statistiken att takten till och med ökar, särskilt gällande häktningstider som överstiger sju månader. Häktningstiderna för barn har en tydlig ökande trend de senaste åren, där den genomsnittliga häktningstiden mer än tredubblats sedan januari 2018. De har vidare ökat kraftigt från mars 2023, särskilt gällande tider överskridande tre månader. Detta kan, enligt rapporten, tyda på att lagstiftningen inte haft önskad effekt gällande barn, men med hänsyn till utvecklingen vad gäller ungas

³⁶ Felix Nelson. ”Ständiga lagbrott vid häktningar”. DN debatt 2024-05-02.

³⁷ ”Femton döda på svenska häkten – samma misstag upprepas”. GP 2024-03-16.

inblandning i allvarlig brottslighet som i regel begås i gängmiljö kan det ändå vara så att de nya reglerna har haft en effekt som maskeras av denna utveckling.³⁸

Enligt Vänsterpartiet finns det alltså mycket som tyder på att de lagändringar som syftade till att begränsa häktningstiderna och leda till en rättssäkrare hantering inte har fått tillräckligt genomslag. Vidare förefaller det som om restriktioner fortfarande tillämpas slentrianmässigt. Europarådets antitortyrkommitté (CPT) har uttalat att åtgärder bör vidtas för att säkerställa att restriktioner enbart får användas i undantagsfall och inte längre än vad som är absolut nödvändigt.

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att se över hur häktningstider, isolering och användandet av restriktioner kan minskas. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Lagändringen 2020 innebär bl.a. att barn under 18 år som är häktade numera har rätt att vistas med personal eller någon annan i minst fyra timmar varje dag. Men isolering är mycket skadlig även för personer över 18 år. I syfte att humanisera häktningstiden bör därför alla personer som är frihetsberövade ges möjlighet till kontakt med andra människor i större utsträckning än vad som sker i dag. En lagstadgad rätt till mänsklig kontakt en viss tid varje dag bör därför införas även för personer över 18 år.

Regeringen bör tillsätta en utredning i syfte att ge alla häktade personer lagstadgad rätt till mänsklig kontakt en viss tid varje dag. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.10 Särskilda ombud till häktade

Utgångspunkten är att man själv får bekosta hyra, räkningar och liknande utgifter under tiden i häkte eller i fängelse. Kriminalvården ger inte ekonomiskt stöd för den typen av utgifter. Ibland är det dock möjligt för den intagne att få hjälp med t.ex. hyran av socialtjänsten. Dessvärre finns det i dag ingen möjlighet att få hjälp med andra praktiska saker som t.ex. att betala räkningar, ta myndighetskontakter, gå på planerade möten, begära uppskov med hyran, prata med arbetsgivare, ställa av eller sälja bilen, tömma en lägenhet osv. Detta riskerar att leda till stora problem för de personer som häktats och som saknar någon anhörig som kan hjälpa dem. Vänsterpartiet anser därför att det är rimligt att en person som sitter häktad och har behov av det ska få tillgång till ett särskilt ombud. En sådan ombudsfunktion skulle förslagsvis kunna fungera så att Kriminalvården kontaktar socialtjänsten i den häktades bosättnings- eller vistelsekommun som sedan utser ett ombud.

Regeringen bör se över möjligheten att personer som sitter häktade ska få ett särskilt ombud som kan bistå med praktiska behov under häktningstiden. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.11 Häktning och arrestering av barn under 18 år

Kritiken från FN:s tortyrkommitté har varit särskilt hård när det gäller isolering av unga i polisceller eller andra förvar, och kommittén anser att Sverige bör avskaffa det

³⁸ Kriminalvården, Ekobrottsmyndigheten och Åklagarmyndigheten. Häktningstider och användning av restriktioner m.m. Redovisning av ett myndighetsgemensamt regeringsuppdrag (Ju2023/01342). Rapport (ÅM2023-1418). Januari 2024.

systemet. FN oroas över de självmord och självmordsförsök som har skett bland unga som placerats i häkte och som tros vara ett resultat av isoleringen. FN-kommittén kräver att Sverige helt avskaffar isolering av barn i polisarrest, i häkte och på särskilda ungdomshem samt utreder självmordsfallen i häkten.

Eftersom barn skiljer sig från vuxna när det gäller såväl fysisk som psykisk utveckling samt känslomässiga och utbildningsrelaterade behov så är det självklart att unga som häktas är extra utsatta för den stress och påfrestning som både häktningen i sig och isolering innebär. Forskning visar att isolering redan efter några dagar är skadlig för en människa och att den orsakar framför allt psykiska, men ibland även fysiska, skador. Särskilt skadlig är isolering för personer under 18 år. Att som barn vara inlåst i ensamhet nästan dygnet runt innebär en stor påfrestning och är skadligt även om det endast pågår under kort tid. Barnen drabbas dock inte enbart psykiskt av inlåsningsen. Även kroppsliga funktioner som balans och motorik försämras markant.

Under 2023 har antalet barn som häktas ökat jämfört med tidigare år. 335 häktningar av barn i åldrarna 15–17 avslutades under året, vilket är en ökning med 141 st., eller 73 procent, jämfört med 2022 och en ökning med 175 st., eller 109 procent, jämfört med 2021. Därtill har antalet barn med kortare häktningstider minskat under 2023, samtidigt som antalet med längre häktningstider ökat. Andelen häktade barn med restriktioner vid påbörjad häktning var 98 procent under 2023. Efter en månad var ca två tredjedelar av klienterna fortsatt häktade. Bland dessa hade 98 procent restriktioner, vilket kan jämföras med 76 procent för hela häktespopulationen. Anledningen till att en större andel häktade barn hade restriktioner, jämfört med samtliga häktade, är enligt Kriminalvården att personer under 18 år endast ska häktas i undantagsfall. Det ska därför finnas starka skäl för häktning, som misstanke om mycket allvarlig brottslighet, vilket i sin tur ofta leder till att den häktade får restriktioner (KOS 2023).

Det stora antalet barn har gjort att häktena inte kunnat leva upp till lagkravet om att unga häktade har rätt till minst fyra timmars mänsklig kontakt per dygn. JO har tidigare bl.a. riktat kritik mot ett häkte som vid en inspektion inte hade tillräckligt med personalresurser för att tillgodose barns rätt till fyra timmars isoleringsbrytande åtgärder dvs. vistelse med personal eller annan. JO konstaterade att situationen var helt oacceptabel och förutsatte att Kriminalvården skulle vidta de åtgärder som behövs för att se till att alla barn i häktet får sin lagliga rätt tillgodosedd.³⁹

Vänsterpartiet har återkommande motionerat om att det ska införas ett förbud både mot isolering av unga och mot att placera barn och unga i häkten. Vi har under flera års tid krävt att det ska genomföras förändringar som innebär att barn som misstänks för brott som kräver häktning placeras i en miljö som är särskilt anpassad för barn och unga (se t.ex. mot. 2017/18:3605, mot. 2018/19:3044 och mot. 2019/20:150).

6.12 Tidsgränser för häktning av barn

Sedan lagändringen 2020 (prop. 2019/20:129) är den längsta tiden för att hålla en misstänkt som inte har fyllt 18 häktad tre månader. Om det finns synnerliga skäl får dock rätten på begäran av åklagaren besluta att tidsgränsen får överskridas. Barnombudsmannen skrev dock i sitt remissvar till den utredning (SOU 2016:52) som ligger till grund för förslaget, att de kunnat identifiera allvarliga kränkningar av barns

³⁹ Opcat-inspektion av Kriminalvården, häktet Sollentuna, den 21 och 22 mars 2022, dnr O 3-2022.

grundläggande rättigheter och stora brister i tillämpningen av barnkonventionen efter att ha lyssnat bl.a. till barn som varit placerade i arrest och häkte. För att Sverige ska leva upp till bl.a. barnkonventionen och i ljuset av den skarpa kritik som experter på mänskliga rättigheter länge riktat mot Sveriges hantering av häktade barn föreslog Barnombudsmannen att tiden som barn kan vara häktade begränsas ytterligare. Enligt Barnombudsmannen bör den längsta tiden för häktning av barn vara 30 dagar i stället för tre månader. Stockholms universitet (juridiska fakulteten) föreslog samma tidsbegränsning. Vänsterpartiet delar denna uppfattning av de skäl som anförs ovan.

Regeringen bör återkomma med förslag till lagstiftning som innebär att den längsta sammanhängande tiden för häktning av barn under 18 år ska vara 30 dagar. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.13 Särskilda ungdomshem i stället för häkte

I utredningen SOU 2016:52, som låg till grund för lagändringen 2020 (prop. 2019/20:129), lämnas förslag som går i linje med vad Vänsterpartiet länge efterfrågat. Dels föreslogs att häktade som vid tiden för verkställigheten av häktningsbeslutet inte har fyllt 18 år ska placeras på särskilda ungdomshem om det inte finns mycket starka skäl mot en sådan placering. Dels ville utredningen att isolering av unga ska förbjudas. Utredningens förslag om att den som inte har fyllt 18 år och är häktad, alternativt anhållen men placerad i häkte, ska ha rätt till minst fyra timmars vistelse tillsammans med någon annan varje dag genomfördes sedan. Utredningen underströk dock att det är en absolut miniminivå. Mot bakgrund av att utredningen föreslog att häktning av barn som huvudregel ska verkställas på särskilda ungdomshem skulle tidsgränsen framför allt få konsekvenser för de häktade barn som, p.g.a. att det föreligger mycket starka skäl, har placerats i häkte. Utredningen framhöll även att det är viktigt att fyratimmars-regeln inte blir normerande i begränsande riktning för de barn som placeras på särskilda ungdomshem. På de särskilda ungdomshemmen förutsatte utredningen att barnen skulle få betydligt mer mänsklig kontakt än så.

Vänsterpartiet beklagar att den dåvarande regeringen inte valde att gå vidare med utredningens förslag om särskilda ungdomshem i den ovan nämnda propositionen. Visserligen innebär den genomförda lagändringen att en misstänkt som är under 18 år och intagen i häkte ska få rätt att vistas med personal eller någon annan i minst fyra timmar varje dag. Vi anser dock att frågan om rätt till personlig kontakt är nära sammanknuten med utredningens förslag om särskilda ungdomshem enligt det refererade resonemanget ovan. Lagändringen är därför otillräcklig och löser inte grundproblemet med att barn isoleras i häkten. Enligt vår mening ska barn under 18 år över huvud taget inte isoleras på det sätt som förekommer i dag. Detta synsätt delar vi bl.a. med FN:s tortyrkommitté. Utredningens förslag om att häktning av barn ska verkställas på särskilda ungdomshem tillstyrks även av Barnombudsmannen.

Regeringen bör återkomma med förslag som innebär att barn under 18 år ska placeras på särskilda ungdomshem i stället för i häkten. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.14 Placering av barn i polisarrest

Den ovan nämnda lagändringen innebär att den som inte har fyllt 18 år och som är gripen eller anhållen ska få hållas i förvar i polisarrest endast om det är absolut nödvändigt. Barnombudsmannen anser dock i sitt remissvar att placering av barn i polisarrest aldrig bör vara tillåten. Normalt bör i stället den som är under 18 år och anhålls placeras under bevakning i ett förhörssrum eller liknande utrymme. Om detta inte är möjligt bör hen placeras i häkte (dvs. särskilt ungdomshem enligt utredningens resonemang ovan) i stället för i en arrest. Vänsterpartiet delar Barnombudsmannens uppfattning.

Regeringen bör återkomma med förslag till lagändring som innebär att barn under 18 år aldrig får placeras i polisarrest. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Gudrun Nordborg (V)

Samuel Gonzalez Westling (V)

Lotta Johnsson Fornarve (V)

Jessica Wetterling (V)

Tony Haddou (V)

Andreas Lennkvist Manriquez (V)